ΠΙΟΝΕΡΟΣ

ΑΠΡΙΛΙΣ
1937

ΕΛΙΝΙΚΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΤΥ ΔΟΝΜΠΑΣ

ΑΡ. 4

ΓΙΑ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΙΣ ΤΑΚΣΙΣ ΝΑ ΙΣΕ ΕΤΙΜΟΣ!

ΠΙΟΝΕΡΟΣ

ΠΙΟΝΕΡΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΟΡΓΑΝΟ ΤΥ ΟΜΠΚΟΜ ΤΥ ΚΟΜΣΟΜΟΛ ΤΥ ΔΟΝΜΠΑΣ ΚΕ ΤΥ ΛΚΠ ΤΙΣ ΥΣΣΔ

ΧΡΟΝΟΣ VII ΑΡ. 4 (69)

ΑΠΡΙΛΙΣ 1937

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

СОДЕРЖАНИЕ:

Α. ΔΙΜΙΤΡΙΥ

Τις θάλασας τυς λόφυς το βαπόρι σχίζι.
Ας ίνε μανιαζμένος, άγριος ο βοριάς.
Τραβά μπροστά, τις μιχανές-τυ τις γιρίζι
Το μάβρο μάλαμα πυ βγάζι το Δονμπάς.

Αντίχρι χόροσε τον υρανό μεγάλι
Ι φλόγα κ' έδιοκσε τιν πίσα τις νιχτιάς.
Εδό τυ φτιάκσανε το σίδερο, τ' ατσάλι
Ι φύρνι πυ ποτέ δε ζβίνυν στο Δονμπάς.

Ι ράγιες-μας στροτές στις 'Ενοσις τα στίθια,
Ενόνυν το Κρεμλίνο μ' όλες τις μεριές.
Τα τρένα φέρνυνε τυ Στάλιν τιν αλίθια,
Τα σέρνυν τυ Δονμπάς ι ατμομιχανές.

Ζοί στις φάμπριχες ι μίνες πάντα δίνυν.
Ι μιναδόρι κάτο σκάβυνε βαθιά
Στα σπλάχνα μέσα—καλοκέρια να μακρίνυν,
Ν' ανάπσυν άστρα για να φένκυν πιο πλατιά.
Εδό κσιμέροσε τον 'Αβγυστο μια μέρα
Κι' ο κόζμος θαβμαζμένος τσίτοσε τ' αφτιά.
Το ράδιο κίματα σκορπύσε στον αθέρα
Για τυ Σταχάνοφ τιν ανίδοτι φοτιά.

Κ' ι ζέστι τυ Δονμπάς ανκάλιασε τι χόρα.
Χοχλάκισε το έμα τ' άλικο μεμιάς.
Παντύ πια κσέσπασε ι ριζοσπάστρα μπόρα,
Πυ δίχνι τι χαρά τις λέφτερις δυλιάς.

Σιματοφόρυς προτοπέρασε πετόντας
Ο Κριβονός εδό για δρόμο μακρινό.
Ι Ανκελίνα κι' ο Μακάρ Μαζάι νικόντας
Ανατινάζυν τις ρυτίνας το βυνό.

Ι κάμπι στι δικί-μυ χόρα δεν τελιόνυν
Κι’ αμέτριτες στιμὲνες βλέπις σκαλοσιές,
Μα στο Δονμπάς θα καλονιόσις, πος σιμόνυν
Τι γι παντύ να φέκσυν μέρες πορφιρές...

. . . .

Τα κότσια-τυς δε βάστακσαν να μας λιγισυν
Ορδές τυ Κάιζερ, τυ Ντενίκιν κε Σκυρό.
Το πσάρι θέλανε στα χίλια-μας να πσίσυν,
Μα βρίκαν όλι τον κακό-τυς τον κερό.

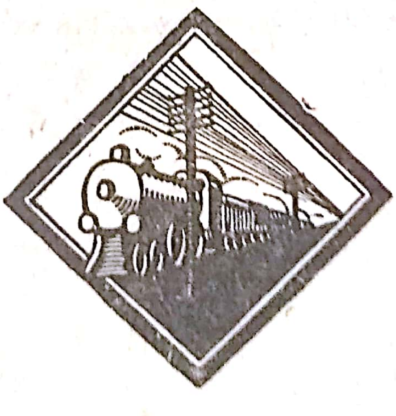
Ο γιός-συ Κλιμ ο Βοροσίλοφ οδιγύσε
Στι μάχι τότες τα πσιμένα-συ πεδιά.
Το μπολσεβίκικο Δονμπάς-μας πολεμύσε
Κι’ αφάνισε τα λισιαζμένα τα σκιλιά..

Τις πλόρες γίρισαν, γιρέβυν να φυντάρυν
Στα πόρτα-μας κσανά φασίστες-πιρατὲς.
Στον πάτο τυ γιαλύ τρις πιχες γι θα πάρυν.
Πριν να πατὶσυν τις απρόσιτες ακτές.

Καφτά μιλιώνια τόνυς το Δονμπάς ατσάλι
Θα χίσι μ’ όλι τιν ΕΣΣΔ μαζί
Για να τσακίσυμε το κάθε-τυς κεφάλι,
Ρυθύνι να μι μίνι, τ’ άχτι-μας να βγι!..

Δονμπὰς, τα φότα-συ σκορπίζυν το σκοτάδι,
Ποτέ δεν κὸβις τιν ανάσα-συ στιγμί,
Το κάθε-συ καμίνι, τόρνος κε πιγάδι
Σαν κάστρο στέκετε στιν πρότι τι γραμί!

Δεκέμβρις, 1936.

Ο τυφεκιζμός στο Λένα.

ΤΑ 25-ΧΡΟΝΑ ΤΟΝ ΓΕΓΟΝΟΤΟΝ ΤΥ ΛΕΝΑ

25 χρόνια πριν στις 17 (4) τυ Απρίλι τυ 1912, στα οριχία τυ Λένα έγινε ένα απ' τα πιο εματιρά κακυργίματα τις τσαρικίς αφτοκρατορίκς—ο τυφεκιζμός τον άοπλον απεργόν.

Ι πιροβολιζμί τυ Λένα ίτανε σινιάλο για τις απεργίες κε διαδιλόσις, πυ κσαπλόθικαν ς' όλι τι Ροςία. Αφτές ανάπςανε τις μάζες με επαναςτατικί φοτιά. «Ο τυφεκιζμός τυ Λένα έγινε αφορμί για το πέραζμα απ' τιν επαναςτατικί διάθεσι τον μαζόν στιν επαναςτατικί άνοδο τον μαζόν».

(ΛΕΝΙΝ)

ΧΕΡΕΤΙΖΜΟΣ ΤΥ ΣΙΝΤΡΟΦΥ ΣΤΑΛΙΝ ΣΤΥΣ ΕΡΓΑΤΕΣ ΤΥ ΛΕΝΑ

Ο απριλιάτικος τυφεκιζμός τον εργατόν τυ Λένα, πυ έγινε πριν 15 χρόνια, ίτανε ένα απ'τα πιο εματιρά κακυργίματα τις τσαρικίς αφτοκρατορίας. Ο άφοβος, αγόνας τον ςιντρόφον, πυ ςκοτόθικαν στι μακρινί ταιγά απ' τα βόλια τυ τσάρυ δε λιζμονίθικε απ' το νικιφόρο προλεταριάτο. Εκςετάζοντας τον περαζμένο δρόμο ι εργάτες τις ένοςίς-μας μπορύνε να πύνε: ύτε μια σταλαματιά τυ εργατικύ έματος τον προλετάριον τυ Μποντάιμπ δε χάθικε τυ κάκυ, γιατί ι εχτρί τυ προλεταριάτυ πίρανε τιν τιμορία-τυς, κε το προλεταριάτο κατόρθοσε πια να τυς νικίςι. Τόρα, λέφτερι απ' τιν τσαρικί κε καπιταλιστικί καταπίεςι έχετε τι δινατότιτα να βγάζετε στις όχτες τυ Βιτίμ μάλαμα όχι για τον πλυτιζμό τον παράςιτον, μα για τι στερέοςι τις ιςχίς τυ πρότυ στον κόζμο εργατικύ-ςας κράτυς. Τιμί κε δόκςα στυς ςκοτομένυς στον αγόνα για τι νίκι τις εργατικίς τάκςις!

Χερετίζοντάς-ςας ακριβί ςίντροφι, αφτί τι μέρα τον αναμνίςεον για τον ιροικό αγόνα τον ςιντρόφον πυ ςκοτοθίκανε, επιτρέπστε-μυ να εκφράςο τι βεβεότιτα, ότι θα ςινεχίςετε σταθερά κε ακλόνιτα τιν ιπόθεςι τυ παραπέρα αγόνα για τον πλέριο θρίαμβο τις νίκις τυ ςοςιαλιςμύ στι χόρα-μας.

Ι. ΣΤΑΛΙΝ

«Λένςκι ςςαχτιόρ» №8 απ'τις 17 (4) τυ Απρίλι 1927.

Δ. ΜΠΕΝΤΝΙ

ΛΕΝΑ

Τ' μικρά-τς γινέκα ανκαλίζ
Κε φλάι τον άντρα-τς αχ' στρατίο.
—Να μιν τον φλάις, τος δεν γιρίζ,
Το πύλια έστεκςιν τ' καρδία-τ'!
Να μιν θαρίς αφτός έν ις
Εκί στον πάτο καρφομένος.
Τ' αγαπιμένο-ς' το πεδί
Κρεμίν αντάμα-τ' ςκοτομένος.

Μαβρίζ το άτχο το υμπά.
Το τζολ κυρμία εν γιυμάτο...
Κανίς-τιν άλο δεν γνεφά.
Σινκέβ το έμα πες τον πάτο...
Ας εςς ντυςςμάνο-μας χαρά,
Εμίς το θάρος δεν το χάνυμ!
Ο, σίντροφι! Κατάρα πάνο-τ',
Τίς ςτον δικό-μας τον ντυςςμάνο
Αφτό το έμα θα σχορά!

Μετάφρασι ςτι μαριυπολίτικι διάλεχτο—Γ. **ΚΟΣΤΟΠΡΑΒ**

Ο ΛΕΝΙΝ βγάλι λόγο ςτο Φινλανδικό ςταθμό ςτυς εργάτες κε ςτρατιότες τις Πετρύπολις ςτις 16 τυ Απρίλι τυ 1917.

ΤΑ 20-ΧΡΟΝΑ ΤΥ ΕΡΧΟΜΥ ΤΥ ΛΕΝΙΝ ΑΠ' ΤΟ ΕΚΣΟΤΕΡΙΚΟ.

16 ΤΥ ΑΠΡΙΛΙ ΤΥ 1917

'Οταν έγινε ι φεβρυαριανί μπυρζυαζο-διμοκρατικί επανάςτασι τυ 1917 ο Βλαδίμιρ Ιλίτζ Λένιν βριςκότανε ςτιν Ελβετία. Ι τςαρικί κιβέρνιςι, άμα έφιγε ο Λένιν απ' τι Ροςία, προςπαθύςε να μιν τον αφίςι να γιρίςι κε φίλαγε άγριπνα τα ςίνορα. Με τις πρότες ιδίςις για τιν επανάςτασι ο αρχιγός τις εργατικίς τάκςις, αποφάςιςε να πάι ςτι Ροςία.

Ι προςορινί μπυρζυαζικί κιβέρνιςι, πυ πίρε τιν εκςυςία ίςτερα απ' το νκρέμιζμα τυ τςάρυ, ίκςερε πολί καλά τι δίναμι, τιν επιροί τυ Λένιν πάνο ςτυς δυλεφτάδες, ίκςερε πός αγαπύνε τον αρχιγό-τυς ι εργάτες κε ι ςτρατιότες, κε όςο μπορύςε εμπόδιζε να γιρίςι ο Λένιν ςτι Ροςία. Μα ο Λένιν κατόρθοςε να γιρίςι.

Κε νά ςτις 16 τυ Απρίλι τυ 1917 ο Β. Ι. Λένιν ίτανε πια ςτιν Πετρύπολι. Ι εργάτες κε ςτρατιότες τις Πετρύπολις προιπαντίςανε χαρύμενι τον Β. Ι. Λένιν ςτο Φιλανδικό ςταθμό. Ο λαός πίγενε με ςιμέες ςτο ςταθμό. Πάνο ςτις ςιμέες ίτανε γραμένο: «Χερετιζμύς ςτον Λένιν!» 'Ολι ι πλατίες τυ Φιλανδικύ ςταθμύ ίτανε γιομάτι από κόζμο. Στο ςταθμό ίρθανε κε ι καθοδιγιτές τον μενςεβίκον, πυ ιποςτιρίζανε τιν προςορινί κιβέρνιςι. 'Ενας απ' αφτύς, ο Τζχείντζε, έβγαλε λόγο όπυ προςπαθύςε επίςις να πίςι τον Λένιν να ιποςτιρίκςι τι μπυρζυαζικί προςορινί κιβέρνιςι. Μα ο Λένιν ύτε τον κίταχςε. Ι εργάτες βοιθίςανε τον Βλαδίμιρ Ιλίτζ ν' ανεβί πάνο ς' ένα θορακιζμένο αφτοκίνιτο. Ο Λένιν αποτάθικε ςτυς εργάτες κε ςτρατιότες με λόγο. «Ζίτο ι πανκόζμια ςοςιαλιςτικί επανάςτασι!»—ίπε ςτο τέλος.

Ι εργάτες κε ςτρατιότες βαςτύςανε τιν ανάςα-τυς κι' ακύανε το λόγο τυ αρχιγύ, πυ προςκαλύςε τυς εργαζομένυς ςτον αγόνα ενάντια ςτι μπυρζυαζία.

Τόρα, ο Βλαδίμιρ Ιλίτζ μπορύςε να προςκαλί τυς εργάτες για το νκρέμιζμα τις εκςυςίας τον καπιταλιςτόν κε τςιφλικάδον, όχι μόνο με τα γράματα, με τα άρθρατυ, με τις θερμές προςκλίςις απ' το εκςοτερικό. 'Αρχιςε πια μαζί με τον ςίντροφο Στάλιν να καθοδιγάι άμεςα τιν προετιμαςία για το μεγάλο Οχτόβρι.

Νά γιατί θιμύμαςτε όλι-μας αφτί τι μέρα, πυ ίρθε ο Βλαδίμιρ Ιλίτζ Λένιν ςτι χόρα-μας.

Α. Σ. ΝΟΒΙΚΟΒ-ΠΡΙΜΠΟΙ

(ΣΤΑ 60-ΧΡΟΝΑ-ΤΥ)

Στις 24 τυ Μάρτι έγιναν 60 χρόνια απ' τον κερό, πυ γενίθικε ένας απ' τυς κςακυζμένυς σοβιετικύς σινγραφίς — ο Αλεκςέι Σίλοβιτζ Νόβικοβ-Πριμπόι.

Ο Νόβικοβ-Πριμπόι γενίθικε το 1877 σε ικογένια χορικύ στο χοριό Ματβέεβςκοε, τυ Σπάςκι υέζντ, τις γύμπέρνιας τυ Ταμπόβ. Ι μιτέρα-τυ ίθελε να τον κάνι καλόγερο, μα ι τιχέα σινάντιςι με ένα νάφτι, πυ κςίπνιςε στο πεδί το ενδιαφέρο για τι θάλαςα, — αποφάςιςε τιν τίχι-τυ.

'Οταν πίρανε τον Νόβικοβ-Πριμπόι στι στρατιοτικί ιπιρεςία, πίγε στο στόλο. Ιπιρετύςε στο στόλο τις Βαλτικίς. Εδό δύλεβε πολί για τιν αφτομόρφοςί-τυ κε πίγενε στο κιριακάτικο σκολιό τι Κρονςστάντ, όπυ πρότι φορά γνόριςε τιν παράνομι επαναστατικί λιτερατύρα.

Ο Νόβικοβ-Πριμπόι ίτανε στο ροςο-ιαπονικό πόλεμο, πίρε μέρος στιν κςακυζμένι ναβμαχία τις Τςυςίμας κε ίδε με τα μάτια-τυ πος καταςτράφικε ι δέφτερι μίρα τυ στόλυ τυ Ιρινικύ οκεανύ.

Αφτά τα γεγονότα τα περίγραπςε ακόμα στα 1906-07 σε διο μικρά βιβλία «Για τα κςένα κρίματα» κε «'Αμιαλι κε άκαρπα θίματα». Τα διο αφτά βιβλία αμέςος τα κατάςχεςαν.

Ο Νόβικοβ-Πριμπόι ίνε σινγραφέας τις θάλαςας. 'Ινε εροτεβμένος με τιν θάλαςα. Ο ίδιος ιπόφερε τι βαριά ιπιρεςία τον ναφτόν τυ τςαρικύ στόλυ. Μα μολοτύτο τυ έμινε ι αγάπι προς τι θάλαςα.

Ο Νόβικοβ-Πριμπόι έγραπςε μια σιρά ορέα διιγίματα, πυ ζογραφίζυνε τι βαριά ζοί τον ναφτικόν πριν απ' τι επανάςταςι κε κςεςκεπάζυνε τιν αθλιότιτα τυ σάπιυ τςαρικύ στόλυ.

Στα διιγίματά-τυ δίχνι, πός απ' τυς καταπιεζόμενυς νάφτες

εκςελίςονταν ι μαχιτές επαναςτάτες, πυ ετιμάζανε τιν καταςτροφί τις μιςιτίς αφτοκρατορίας.

Εκςόν απ' τα διγίματα, ο Νόβικοβ-Πριμπόι έγραπςε κε κάμποςα μεγάλα έργα.

Ι κοριφί τις διμιυργικότ'ιτας τυ Νόβικοβ—Πριμπόι ίνε το ιςτορικό ρομάντςο «Τςυςίμα», πυ το κςέρυνε καλά εκατομίρια ςοβιετικί αναγνόςτες, καθός κε πολί έκςο απ' τα ςίνορα τις χόρας-μας.

Τα 60-χρονά-τυ ο ςινγραφέας τα αντικρίζι ςινγράφοντας το κενύριο έργο—«Ο πλοτάρχις», πυ ςκοπέβι να το τελιόςι φέτος ος τον 'Αβγυςτο. Εκςόν απ' αφτό το έργο, ο Νόβικοβ-Πριμπόι ςινγράφι μαζί με τον Β. Β. Βορόνετςκι το λιμπρέτο τις όπερας «Τςυςίμα», πυ ςτι βάςι-τις μπίκε το ιλικό τυ ίδιυ ρομάντςυ.

Α. ΝΟΒΙΚΟΒ-ΠΡΙΜΠΟΙ

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΥΣ ΒΑΛΤΥΣ

(ΑΠΟΣΠΑΖΜΑ)

Πέραςε ο μιςός Σεπτέμβρις, μα ςτο δάςος κάνι ζέςτι ςαν το καλοκέρι. Πάνο απ' τα κλαδοτά δέντρα φένετε ο διάφανος γαλάζιος υρανός δίχος κανένα ςίνεφο. Ανάμεςα απ' τα πικνά δέντρα περνάι ένα χριςό νίμα. Ι πραςινάδα, αλάζοντας χρόματα, κέετε πια κε γίνετε κίτρινι κε κόκινι. Ο ίλιος ιφένι φτινοποριάτικιες ςτολές. Ο μιροδάτος άνεμος μπερδέβετε ςτα κλαδιά, ρίχνι με θρύιζμα τα κςερά φίλα κε ςαν να διαςκεδάζι, τα ςτριφογιρίζι πολίν όρα ςτον αγέρα.

Διο κινιγί κάνυνε θόριβο με τα πόδια-τυς πάνο ςτο μαλακό χαλί τον πεζμένον φίλον. Κ' ι διό-τυς ίνε βρεμένι απ' τον ίδρο, ο καθένας έχι ςτις πλάτες-τυ από μια τςάντα, όπυ βρίςκυντε θερμά ρύχα, κε τρόφιμα, κε ςτα χέρια-τυς κρατύνε έτιμο από ένα τυφέκι. Μπροςτά πάι ο Μακςίμιτζ, ένας κοντόχοντρος χορικός μεςέυ αναςτίματος. Γιος δαςοφίλακα, γενίθικε κε μεγάλοςε μέςα ςτο δάςος, κε από τα μικρά-τυ χρόνια έκανε τον κινιγό. Τόρα ίνε πάνο-κάτο 40 χρονό. Κςέρι εκί όλα τα κατατόπια, ςαν τι μιςοανιγμένι αβλί τις καλίβας-τυ, πυ παραμορφόθικε κε μάβριςε από τον πολί κερό· κςέρι τα ςινίθια κάθε αγριμιύ, ςαν τα ςινίθια τις ντυρί φοράδας-τυ. Κατόπι-τυ ςκοντάφτοντας ςιχνά, πιγένι ένα αγόρι 14-χρονό, ο Κόλιας. Αφτός ο μικρός ανιχτόκςανθος ανθροπάκος ίνε κάτικος τις προτέβυςας κε ίρθε ςτιν πικνοςιά τυ δάςυς εκςετίας τον ςινκενόν τυ πατέρα-τυ.

Αν κε κυράςτικε, έχι τέτια όψι, ςαν να κατάχτιςε όλι τιν Εβρόπι. Μίπος δεν ίνε πραγματικός κινιγός, αφύ έχι ςτα χέρια-τυ ένα φρανκότ [1]) τον 24, κε ςτο πλάι τυ κρέμυντε διο λιβαδοπέρδικες. Αλίθια τις λιβαδοπέρδικες τις τράβιξε πάνο-τυ ο Μακςίμιτζ, μα αφτό δεν έχι να κάνι, όπος κε νάνε, τις ςκότοςε ο Κόλιας.

Ο Μακςίμιτζ κε ο Κόλιας έχυνε πια φιλίες διο χρόνια. Δεν μπορί να κάνι ο ένας δίχος τον άλο. Ο νέος κινιγός φέρνι απ' τιν προτέβυςα κινιγιτικά ίδι, κε ο Μακςίμιτζ μαθένι ςτον Κόλια το πραγματικό κινίγι. Το κινίγι, όπιος κι' αν το ςκοτόςι, το μιράζυνε ςε διο ίδιες μερίδες.

Διο μέρες γιρέβανε κινίγι, πςάκςανε ςε πολές λίμνες κε όλα τυ κάκυ. Κ' ι πάπιες,

---

[1]) Κινιγιτικό τυφέκι γαλικίς μάρκας.

πυ ετιμαζόντανε να φίγυνε ςτο νότο, κριβότανε, κάπυ εκί ςιμά κοπάδια-κοπάδια σε κάπιο τετραγονικό βέρςτι. Κε μόνο πςες το βράδι τις ίβρανε.. Ο Μακςίμιτζ σκαρφάλοςε πάνο ςτο πιο απςιλό ελάτι, πέραςε με διςκολία ανάμεςα απ' τα πικνά βελόνια-τυ, κε βρέθικε πάνο απ' το δάςος. Στο ιλιοβασίλεμα φόναχςε έφθιμα από πάνο:

—Νά-τες ,ςικόθικε ένα κοπάδι!

—Από πύ:—φόναχςε ο Κάλιας.

—Απ' τι Φολιά τυ Διαβόλυ.

—Κε από πυ το κςέρις, Μακςίμιτζ;

—Ι λίμνες δα εδό ίνε μπόλικες.

—Ος τα τόρα δεν έκανα λάθος.

Μετά κάμποςα λεφτά ακύςτικε, μια ακόμα πιο ενθυςιαζμένι κε δινατί φονί:

—Οι, κίταχςε, κίταχςε, μια παρτίδα ακόμα! ολάκερο ςίνεφο!

Ο Κόλιας χοροπιδύςε απ' τι χαρά-τυ.

—Εχ, κε θα ςκοτόςυμε!

Κατεβένοντας, ο Μακςίμιτζ έκανε το ςίντροφό-τυ να θαβμάζι: γλιςτρύςε κάτο γλίγορα, ςαν από χιονένιο βυνό, ανάμεςα ςτις άκρες τον ελατόκλαδον αρπάζοντας-τα με τα χέρια-τυ. Το αγόρι, ςικόνοντας το κεφάλι-τυ τον πρόςεχε, κε φοβότανε, ότι θα πέςι!

Σίμερα, αφύ κινιγίςανε, κςεκίνιςαν για τι Φολιά τυ Διαβόλυ. Δεν έχυνε πύ να βιαςτύν—ο ίλιος μόλις ίχε περάςι το μεςιμέρι. Πιγένυνε ςιγά, ακύοντας προςεχτικά τιν πικνοςιά τυ δάςυς.

Ο Μακςίμιτζ γίριςε προς το πεδί κε χαμογέλαςε:

—Δεν κυράςτικες, αδερφάκι;

—Λιγάκι.

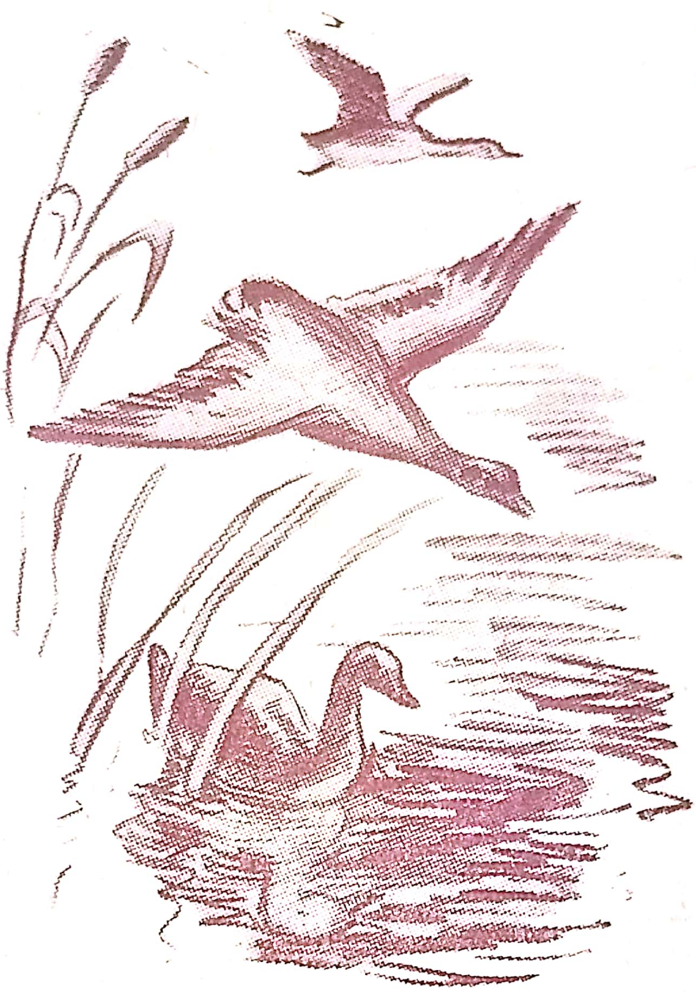
Το πρόςοπο τυ Μακςίμιτζ ίνε ςτρογκιλό, λιγάκι βλογιοκομένο, με μικρά αριά μυςτάκια. Στο δάςος το πρόςοπό-τυ ίνε πάντα πανιγιρικά φοτιζμένο.

—Εδό ςιμά βρίςκετε μια λίμνι. Εκί πάντα έχι πάπιες. Ας πάμε εκί;

—Καλά,—το δέχτικε ο νέος κινιγός.

Ι λίμνι ίνε ανκαλιαζμένι με απςιλό δάςος. Μόνο ςε μια μεριά ακυμπάι πάνο-τυ ένα μικρό λιβαδάκι, πυ τελιόνι με μικρα χαμόδεντρα. Απ' εδό ίνε πιο έφκολο να κριφοςιμόςυν Κ' ι δio κινιγί ςκίβυνε κε προχορύνε ςιγά κε προςεχτικά. Σιμόνοντας ς' ένα χαμόδεντρο,

πυ ίτανε ςτολιζμένο με κιτρινο-κόκινες ράγες, ο Μακςίμιτζ μιςοςικόνετε, τεντόνοντας αφίςικα το λεμό-τυ. Τα νκρίζα μάτια-τυ πςάχνυνε προςεχτικά τιν επιφάνια τυ νερύ, πυ ίνε ςκεπαζμένι με βαλτόχορτα.

— Εδό ίνε μια,—πςιθιρίζι.

— Πύ;—ροτάι ταραγμένος ο Κόλιας.

— Κίτακςε πύ δίχνι το χέρι-μυ.

— Τι βλέπο, τι βλέπο! Να τι χτιπίςο;

— Χτίπα!

Ο πιροβολιζμός αντίχιςε. Πάνο ςτι λίμνι ςτριφογίριςε κε πλατςάριςε μια πάπια.

— Τιν πέτιχα! Τιν πέτιχα!—φόνακςε χαρύμενα ο Κόλιας.

— Μπράβο-ςυ!—τον επένεςε ο Μακςίμιτζ.

Αποδίχτικε, ότι ςκοτόθικε μια θιλικί πάπια. Μα πός να τιν πάρυνε; Σκίλο δεν έχυνε, κε για τον άνθροπο ίνε επικίνδινο να πάι εκί—ι λίμνι ίνε βαθιά κε μπορίς έφκολα να μπερδεφτίς ςτα βαλτόχορτα.

Ο Κόλιας, από χαρύμενος πυ ίτανε, άρχιςε ν' απελπίζετε.

— Τί θα κάνυμε, Μακςίμιτζ, χάθικε λιπόν ι πάπια-μας;

— Δεν έχι πύ να χαθί. Ίνε μόνο άςκιμο, ότι θ' ανανκαςτύμε να περιμένυμε πολίν όρα.

— Έλα ας τι βγάλυμε.

Ο Μακςίμιτζ άκςαφνα ροτάι:

Θέλις να βρεθί ι πάπια-ςυ ςτιν όχτι κε δίχος εμάς;

Το πεδί άνικςε πλατιά τα μάτια-τυ.

— Πός θα το κάνις; Ι πάπια ίνε πεζμένι πια ανάςκελα—πςόφιςε.

— Τόςο το καλίτερο. Ι δυλιά θα γίνι πιο γλίγορα.

— Αλιθια, Μακςίμιτζ;

— Να πνιγό απ' το ανθόγαλα, αν λέγο πςέματα...

Κε αμέσος αφύ σκέφτικε λιγάκι, πρόσθεσε:

— Άλοστε τυ κάκυ φλιαρό. Έλα καλίτερα λιγάκι να φάμε κε ν' αναπαφτύμε. Μπορί ν' άρθυνε κι' άλες πάπιες. Τότες μπορύμε κε να τις βγάλυμε. Μόνο για μια πάπια δεν αξίζι τον κόπο νάχυμε φασαρίες.

Κ' ι διό-τυς κριφτίκανε στα χαμόδεντρα. Ο μεγαλίτερος κινιγός έβγαλε απ' τιν τσάντα ψομί, κε ο μικρότερος λαρδί. Κσεπάστρεβαν σιοπιλί το φαγί-τυς. Ο Μακσιμιτζ κίταζε ολόγιρα τι λίμνι, κρατόντας ετιμαζμένο το τυφέκι-τυ, κε το πεδί τον έβλεπε δίχος να καταλαβένι, γιατί ο Μακσίμιτζ βρίσκετε σε επιφαλικί. Κάποτε ο Κόλιας έριχνε το βλέμα-τυ στι σκοτομένι πάπια, πυ κιτότανε ακίνιτι στιν επεφάνια τυ νερύ. Πέρασε μια όρα, μπορί κε περισότερο. Ίχαν τελιόσι προπολύ το φαγί-τυς. Στενοχοριέτε. Μα ο Μακσίμιτζ ίνε αφστιρός, δεν κάνι ύτε να σαλέπσις ύτε να κυβεντιάσις.

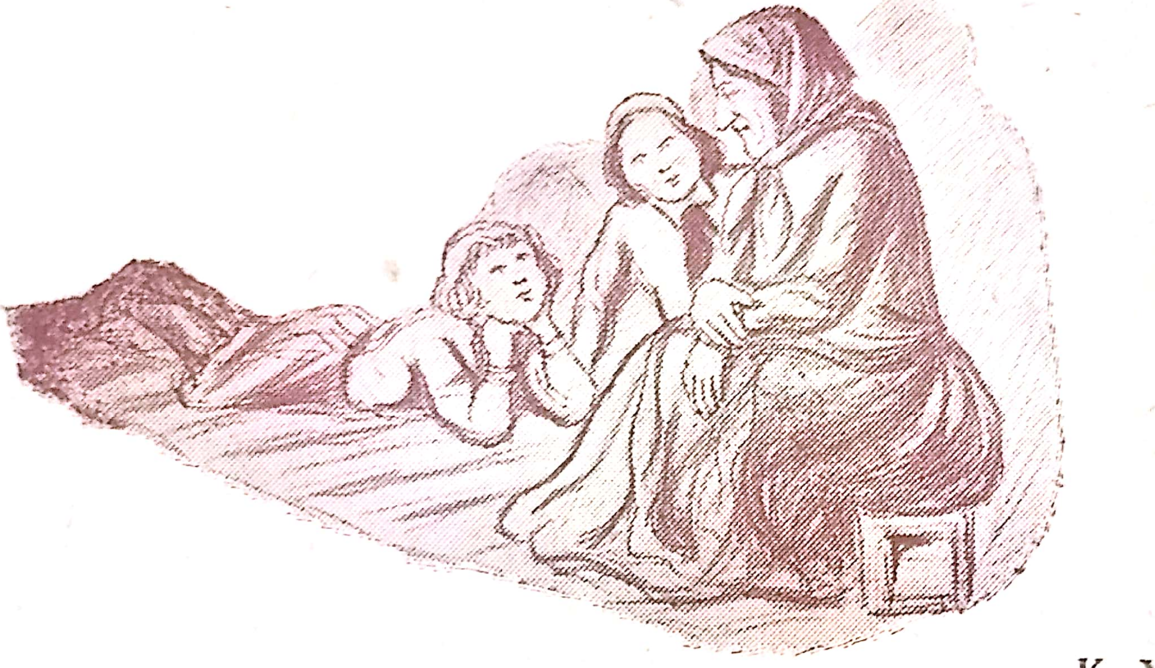
Άκσαφνα ανάμεσα απ' τα χαμόδεντρα γλιγοροπέρασε κάτι πυ έπεφτε σαν πέτρα στι λίμνι. Κι' αμέσος το πεδί ένιοσε, ότι κυνιύντε μεγάλα φτερά. Ο Μακσίμιτζ ίτανε όλος έντασι, σύφροσε. Στο δεκσί-τυ χέρι κρότισε ο πετινός τυφεκιύ. Μετά μια στιγμί τινάχτικε με επιτιδιότιτα θεριύ από τα χαμόδεντρα. Στο δάσος βρόντισαν διο διπλί πιροβολιζμί. Όλα αφτά έγιναν με τέτια γλιγοράδα πυ ο Κόλιας δεν μπόρεσε να καταλάβι τίποτα.

— Νά, πάρε τιν πάπια-συ.

Στο λιβάδι κιτόντανε δίπλα-διπλα πάπια κε το γεράκι. Ο φτεροτός άρπαγος ίτανε καταματομένος κε κυνύσε ανίμπορα τι μιά-τυ φτερύγα...

Πεδικί πλατία στο πάρκο τις κυλτύρας κε α άπαπσις τυ Εργοστάσιυ Ιλίτζ (Μαριύπολι). Φοτό τυ Σεμεν Ογλυ.

K. ΧΑΝΙΣ

Ι ΔΙΙΓΙΣΙ ΤΙΣ ΓΙΑΓΙΑΣ

Ι Μάρο κε ι Βέρα ίτανε διο έφθιμα κοριτσάκια, διο αχόριστες φιλινάδες. Σπυδάζανε κ' ι διο στιν 7 τάκσι κε μελετύσανε σιχνά τα μαθίματά-τυς μαζί.

Ι γιαγιά τις Μάρος, πυ σινίθισε να τις βλέπι πάντα με τα βιβλία, αφτί τι φορά δεν μπόρεσε να μι ροτίσι.

— Τί δυλιά έχετε κοριτσάκια-μυ κε δε βρίσκετε κερό ύτε να φάτε;

— Ετιμαζόμαστε για τι μεγάλι-μας γιορτί τιν Προτομαγιά,—τις απαντίσανε. Ι Βέρα άρχισε ν' απανκέλι ένα πίιμα, ι Μάρο κίταζε το βιβλίο κε τι διόρθονε.

— Τί καλά πυ τα λες,—ίπε ι γιαγιά ακύοντας τιν απανκελία. Ίμε πια 65 χρονό, μα τέτια λόγια δεν άκυσα.

— Αν θα ρθίτε στι βραδιά-μας, πυ θα γίνι μεθάβριο, θα δίτε πολά κενύρια πράματα,—τις ίπε ι Μάρο.

Ι Βερα αφτί τι φορά έμινε να κιμιθί στο σπίτι τις Μάρος. Πριν να πλαγιάσυνε, ι γονιί τις Μάρος παρακάλεσαν τα κορίτσια να πύνε εκίνα, πυ θ' απανκίλυνε στι βραδιά. Τα κοριτσάκια δεχτίκανε.

Ι έφθιμες φονές-τυς αντιχύσανε πολίν όρα στιν κάμαρα. Όλι ίτανε εφχαριστιμένι. Ίστερα τα κοριτσάκια παρακάλεσαν τι γιαγιά να τυς διιγιθί κανένα παραμίθι.

— Δεν έχο όρεκσι για παραμίθια,—ίπε ι γιαγιά στα κοριτσάκια.—Σας βλέπο κε θιμίθικα τα πεδικά-μυ χρόνια, αν θέλετε μπορό να σας πο ένα μέρος απ' τι ζοί-μυ. Στα μάτια τις γιαγιάς φανίκανε δάκρια σαν διο μεγάλες σταλαματιές νερό. Ίστερα σκύπισε τα δάκριά-τις με το μαντίλι κε άρχισε τι διίγισι.

* * *

Μέσα στιν κάμαρα έγινε πλέρια ισιχία. Μόνο ι μικρές σταλαματιές τις βροχίς, πυ πέφτανε στα τζάμια, κροτύσαν αδιάκοπα. Ι Μάρο κε ι Βέρα κιτάζανε σαν πυλιά απ' τι φολιά-τυς, ίσια στο στόμα τις γιαγιάς για να μιν τυς διαφίγι καμιά λέκσι.

— Κάποτε κ' εγό ίμυνα τέτιο κοριτσάκι σαν κε σας—άρχισε ι γιαγιά, μα τα δικά-μυ πεδικά χρόνια περνύσανε αλιότικα.

Ο πατέρας-μυ ίτανε ένας φτοχός άνθροπος, πυ πάντα δύλεβε στο μικρό νικοκιριό-τυ, οστόσο, το σιτάρι ποτέ δεν τυ έφτανε ος τιν άνικσι. Όταν πέθανε ο πατέρας-μυ ίμυνα 8 χρονό. Ι μιτέρα-μυ δεν μπορύσε να μεγαλόσι εμένα κι' ακόμα τρία πιο μικρά πεδιά κε μ' έστιλε στο γιτονικό-μας χοριό για να κιτάζο τα πεδιά ενός κυλάκυ.

Τρία χρόνια δύλεβα στον κυλάκο. Άσκιμι

ίτανε ι ζοί-μυ. Όλι τι μέρα ίμυνα βυτιμένι ςτι δυλιά. Δεν ίχα το δικέομα να πο ύτε λέκςι. Πολί ςιχνά με χτιπύςανε κε δεν ίκςερα για πια ετία.

Το χιμόνα έδινα τροφί ςτα γυρύνια. Κυβαλύςα νερό με διο μεγάλα μπυγέλα. Τα χεράκια-μυ κριόνανε τόςο πολί κε πονύςαν, όςτε τα δάκρια τρέχανε μόνα-τυς απ' τα μάτια-μυ. Μα έφτανε να μπο για μια ςτιγμί ςτο ςπίτι να ζεςταθό, κι' ο κυλάκος άρχιζε να βρίζι.

— Τυ κάκυ τρός το πςομί-μυ! Δε θέλις να δυλέβις! Φόναζε άγρια, με χτιπύςε κε μ' έδιοχνε έκςο.

— Αραγε όλι ζύνε έτςι, ςαν κ' εμένα, —ςκεφτόμυνα. Μα δεν ίτανε κανίς να μιλίςο μαζί-τυ για να με βοιθίςι.

Όταν τίχενε καμια φορά νάρθι ι μιτέρα-μυ, τότες ο νικοκίρις γινότανε ςαν άγιος άνθροπος. Μ' επεπενύςε πολί κε με χάιδεβε μπροςτά-τις.

— Χε-χε-χε! —έλεγε γελόντας ο κυλάκος,—Μάρθα έγινε πια μεγάλο κορίτςι εδό έχι τέτια ζοί. ςαν να βρίςκετε ςτον παράδιςο.

Ι μιτέρα-μα τα πίςτεβε. Εγό φοβόμυνα να τις πο τίποτα, γιατί θα με χτιπύςε.

Πέραςε ένας χρόνος ακόμα κε πέθανε ι μιτέρα-μυ. Δεν μπόρεςε να ιποφέρι τα βάςανά-τις.

Ι ζοι-μυ όλο κε χιροτέρεβε. Μια φορά τα μεςάνιχτα ίρθε ο νικοκίρις-μυ μεθιςμένος. Διέτακε αμέςος να τυ ετιμάζο τζάι. Οςπυ ν' ανάπςο τι φοτιά κε να βράςο το νερό, εκίνος κιμίθικε ςτο τραπέζι. Φοβίθικα να τον κςιπνίςο κ' έβαλα μπροςτά-τυ ένα ποτίρι τζάι. Μα μέςα ςτον ίπνο-τυ ςίκοςε το χέρι-τυ κε αναποδογίριςε το ποτίρι.

Ο κυλάκος όρμιςε πάνο-μυ ςαν λιςιαςμένος, μ' έπιαςε απ' τα μαλιά κι'αρχιςε να με χτιπάι. Σε λίγο έχαςα τις εςθίςις-μυ. Αμα ίρθα ςτον εαφτό-μυ ίδα, ότι ίμε έκςο, μέςα ςτιν αβλί. Σιμά-μυ βριςκότανε μονάχα ο ςκίλος.

Ιτανε μια κρία φτινοποριάτικι νίχτα. Όταν ςικόθικα, μόλις μπορύςα να ςταθό ςτα πόδια-μυ. Δεν ίκςερα πυ να πάγο. Το ςπίτι ίτανε κλιςτό. Κε γενικά αποφάςιςα να μιν πατίςο πια ς'αφτό το κακό ςπίτι. Αναγκάςτικα να πάγο όπυ τίχι να βρό κενύριο νικοκίρι.

Ιμυνα αγράματι κε δεν ίκςερα πός μπορό να βρο δυλιά.

Βλέπο, ότι ένας άνθροπος έδιοχνε αγελάδες. Έμαθα τιχέα, ότι πιγένι ςτιν πόλι. Πίγα κ' εγό μαζί-τυ.

Πρότι φορά ίδα τιν πόλι. Γίριςα λιγάκι ςτυς δρόμυς. Βράδιαζε. Μέπιαςε ι ανιςιχία κι' άρχιςα να κλέο. Ενα κοριτςάκι ίρθε ςιμά-

μυ κε με ρότισε γιατί κλέο. Αφύ τις το διιγίθικα, ρότισε τυς γονιύς-τις κε μ' επιτρέψανε να κιμιθό στο σπίτι-τυς. Ίστερα με πίρανε κε για δυλιά.

Στιν αρχί μυ φάνικε, ότι καλιτέρεψε ι ζοί-μυ, μα περάσανε κάμποσες μέρες κε ίδα, ότι ι κατάστασί-μυ δεν άλακσε.

Δεν καλιτέρεψε ι ζοί-μυ κε ίστερα από κάμποτα χρόνια, όταν παντρέφτικα. Ι μόνι παριγορά-μυ ίτανε ι κόρι-μυ.—ι Κάτια.

Μα απ' τι φτόχια δεν μπόρεσα να τιν μάθο γράματα. Μόλις έγινε 11 χρονό, πίγε να δυλέβι στο εργοστάσιο.

Μετά κάμποσα χρόνια ακόμα ι Κάτια έγινε πια μεγάλο κορίτσι. Μα ι χαρά για το κορίτσι-μυ δε βάστακσε πολί. Σε λίγο ι αστινομία τιν αρέσταρε σαν επαναστάτρια κε τι φιλάκισε.

Διο χρόνια δεν ίδα το αγαπιτό-μυ κορίτσι, τιν Κάτια. Τότες κσέσπασε ι μεγάλι Οχτοβριανί επανάστασι. Ι ζοί άλακσε ολότελα. Έπεσε ι βία τον εκμεταλεφτόν. Πίρανε τιν εκσυσία στα χέρια-τυς ι εργάτες κε ι χορικί. Δεν μπορύσα να εκφράσο τι χαρά-μυ, όταν γίρισε στο σπίτι-μας ι κόρι-μυ ι Κάτια ντιμένι στρατιοτικά.

Τιν Κάτια τόρα τι λογαριάζυνε για γραματιζμένι, γινέκα προσπάθισε πολές φορές να με μάθι κε μένα γράματα μα εγό δε μπορύσα, γατί χάλασαν τα μάτια-μυ.

Όπος βλέπετε ι τορινί-μας ζοι δε μιάζι καθόλυ με τιν παλιά. Για σας τόρα ίνε ανιχτές όλες ι πόρτες, μπορίτε λέφτερα ν' αναπτιχτίτε.

Ι γιαγιά τέλιοσε.

Ι Μάρο κε ι Βέρα, πυ τιν ακύσανε προσεχτικά, τις ίπανε το δίχος άλο να πάι στι βραδιά-τυς, για να δι καλίτερα πος περνύνε τόρα τα πεδιά.

Μετά διο μέρες ι γιαγιά τις Μάρος καθότανε πια στι σάλα τυ σκολιύ κε κίταζε τυς μαθιτές.

Ίστερα απ' τι γιμναστικί, τις απαγγελίες κε τα τραγύδια δίκσανε στυς θεατές μια μικρί παράστασι. Ι γιαγιά δεν πίστεβε τα μάτια-τις, όταν ίδε να πέζυνε στι σκινί ι Μάρο κε ι Βέρα.

Ι γιαγιά έμινε απ' τι βραδιά τόσο εφχαριστιμένι, τόσο λάφρινε ι καρδιά-τις πυ θαρίς κ' έγινε κι' αφτί πιονέρισα.

ΠΕΔΙΚΙ ΔΙΜΙΥΡΓΙΚΟΤΙΤΑ

ΣΕ ΣΕΝΑ, ΣΤΑΛΙΝ

Σε 'ςένα, αρχιγέ-μας κε ιγέτι,
Τις όμορφις ζοίς-μας εμπνεφςτί,
Αδάμαςτε τις πάλις ςτρατιλάτι,
Τις χόρας-μας λαμπρέ οδιγιτί.
Σε ςένανε, ατςάλινέ-μας Στάλιν,
Αχτίνα τις κενύριας-μας Αδγίς,
Τις νιότις τι φρεςκάδα τι χροςτάμε,
Τα ρόδα τις ανθόςπαρτις-μας γις.
Εςί 'ςε ςαν τον ίλιο, πυ τα νέφι
Απ' τ' υρανύ ςκορπά τιν απλοςιά,
Εςί 'ςε ςα χριςί αδγί, πυ διόχνι
Τι μάβρι απ' τι γι τι ςκοτινιά.
Με ζέςι ι φονί-ςυ π' αντιχάι
Ιν' φάρος, πυ μας δίχνι τι ζοί,
Παντιέρα τιμιμένι, δοκςαζμένι,
Στιμένι ςτυ δυνό τιν κοριφί.
Σε ςένανε, ανένδοτέ-μας Στάλιν,
Αχτίνα τις κενύριας-μας Αδγίς,
Τις νιότις τι φρεςκάδα τι χροςτάμε,
Τα ρόδα τις ανθόςπαρτίς-μας γις.

Π. ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΠΥΛΟΣ—μαθιτίς τις 6 τάκςις τυ 2 ελινικύ μεςέυ ςκολιύ τυ Συχύμι.

ΤΙΝ ΑΝΙΚΣΙ

Ίλιος δγίκε, ι γι αχνίζι,
Το χορτάρι πραςινίζι.
Το τζυμπράνι να κυρέδι
Τα χοράφια-μας γιρέδι.
Όχςο δγένι. Τςι-τςι-τςι—
Θέλι πια να ζεςταθί,
Ν' αναςάνι καθαρό
Αγεράκι δροςερό,
Τα ποδάρια να τεντόςι.
Πολεμά να διναμόςι.
Κςέρι μπόλικο θα δρι
Στάρι κίτρινο—φλυρί.
Αν τ' αφίςυν να πλιθένι
Κε να τρόγι, να χοντρένι.

Ίλιος δγίκε, ι γι αχνίζι,
Το χορτάρι πραςινίζι.
Κε τα τράκτορ «ЧТЗ»
Σπέρνυν ςτιν ΕΣΣΔ.
Ι κολχόζικες μπριγάδες
Τριγιρίζυν με κυδάδες.
Χίνυν ςτις φολιές νερό
Για να πνίκςυν τον εχτρό.
Τα τζυμπράνια να χαθύνε.
Στα χοράφια να μι ζύνε.
Τιν κολχόζικι δυλιά
Να μιν κλέδυν άλο πια.
Σα γιαλός να κιματίςυν
Τα ςπαρτά πριν τα θερίςυν.

Α. ΚΑΜΑΝΕΤΣ—μαθιτίς τις 6 τάκςις τυ Π. Μ. ςκολιύ τυ χοριό Σαρτανά.

Ν. ΣΑΚΟΝΣΚΑΓΙΑ

Ι ΣΙΜΕΥΛΑ

Στο ποτάμ' ι ςιμεύλα
'Ιχε πέςι μια φορα.
'Ιχε πέςι μια φορά,—
Κ' ίτανε Προτομαγιά.

'Επλεπςε ςαν το καράβι
Με τα κόκινα πανιά,
Με τα κόκινα πανιά,
Από δάςι κε βυνά.

Για κατέβα, καραβάκι,
Στο μεγάλο ποταμό,
Στο μεγάλο ποταμό,
Με το μπόλικο νερό.

Θα βρεθίς απ' το γιαλό-μας
Πέρα ςτυς οκεανύς,
Πέρα ςτυς οκεανύς,
Κςένυς τόπυς μακρινύς.

Αδερφί-μας εκί πέρα
Αγονίζυντε γερά,
Αγονίζυντε γερά
Για ζοί ςοβιετικιά.

Πες ν' ακύςυνε τ' αδέρφια
Τα πεδιά-μας πος περνύν,
Τα πεδιά-μας πος περνύν
Κε τον Μάι προιπαντύν.

Να τυς φέρις τα τραγύδια,
Πυ τον Μάι αντιχύν,
Πες πος όλες τραγυδύν,
Ι κολόνες ςαν περνύν.

Μετάφραςι—**Π. ΣΑΡΑΒΑ**

Παλάτι τον πιονέρον τις Μαριύπολις.

Φοτό τυ Σεμέν-Ογλυ.

Θ. ΣΑΜΑΡΑ

Ι ΜΙΚΡΙ ΒΙΟΛΙΣΤΡΙΑ

«Χαράζι ι αβγύλα κε ψάλυν τα πυλιά
Κε μις με τι δροσύλα ας πιάσυμε δυλιά».

Τραγυδύσε ι μικρί Κλάβα κυνόντας τα χεράκια-τις, πυ κρεμόντανε όκσο απ' το τραμ. Τιν κρατύσε ι μάνα-τις ι Χριστίνα να μιν πέσι.

Ι Χριστίνα ίτανε μια εργάτρια απ' τι ραφτάδικι φάμπρικα. 'Ιστερα απ' τι δυλιά πέρασε απ' τον πεδικό κίπο για να τιν πάρι. Γιριζανε στο σπίτι.

Ι μικρί Κλάβα ίτανε πολί έφθιμι κι' όλο τραγυδύσε το τραγύδι πο έμαθε εκίνι τι μέρα απ' τι δασκάλα-τις στον πεδικό κίπο. Τραγυδύσε με έμπνεφσι κε γλίκα. Παρ' όλο πυ ίτανε ακόμα τόσο μικρί έδιχνε μεγάλι μαστοριά στο τραγύδι. Κι' αγάλια-αγάλια ι προσοχί τον επιβατόν τυ τραμ σινκεντρονότανε πάνο στιν Κλάβα.

Ι μικρά Κλάβα τραγυδόντας ίχε τα μάτια-τις όκσο. 'Εβλεπε τον κόζμο, τ' αφτοκίνιτα, τα λεοφορία, τα μαγαζιά. Τις φενόντανε ότι όλα αφτά γλιγοροπερνύνε από μπροστά-τις κε το δικό-τυς τραμ σα να στέκετε στον τόπο-τυ. Κι' αφτό λιγάκι σα να τιν στεναχόρισε.

Κάπια φορά γίρισε πίσο το κεφαλάκι-τις κε ίδε τα βλέματα τον επιβατόν καρφομένα πάνο-τις. Τιν κιτάζανε μ' ένα χαμόγελο στα πρόσοπα. Χαμιλόνοντας τα μάτια χαμογέλασε κ' ι μικρί Κλαβα. Κοκίνισε λιγάκι κε σφιχτανκαλιάζοντας τι μάνα-τις έκριψε το προσοπάκι-τις.

Στ' αντικρινό πανκάκι καθόντανε ο Δανιίλ κι' ο Γιόργις, διο φιτιτές απ' το καλιτεχνικό ινστιτύτο τις πόλις-τυς. Ι φιτιτές όλο παρακολυθύσανε τιν Κλάβα, κε κάτι σοβαρά κριφομιλύσανε ανάμεσά-τυς.

— Δικό-σας ίνε το κοριτσάκι,—αποφάσισε τέλος να ροτίσι ο Δανιίλ.

— Νε,—απάντισε ι Χριστίνα, — κε γιατί ροτίσατε;

— Βλέπυμε, ότι έχι μεγάλι κλίσι στι μυσικί. Θα θέλατε να γίνι ι κόρι-σας μυσικός; —βιάστικε να ροτίσι ο Γιόργις.

— Νε...Μα ίνε ακόμα πολί μικρί. 'Ινε μόνο πέντε χρονό.

Ι μικρί Κλάβα σίκοσε πάνο τα όμορφα μάτια-τις κε κίτακσε με ένα παρακσενεμένο βλέμα τυς φιτιτές.

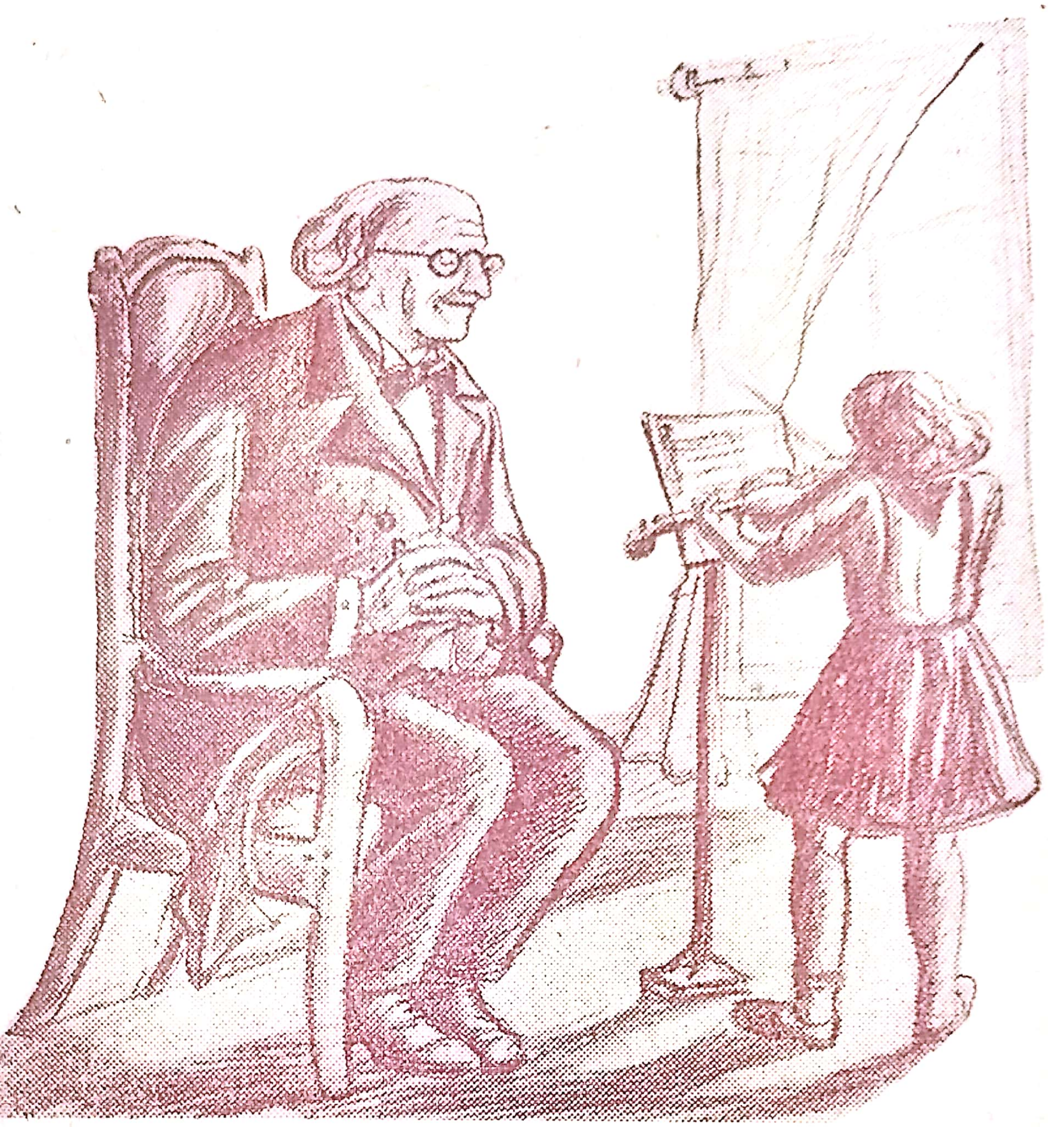
— Πός σε λένε,—τιν ρότισε ο Δανιίλ.

— Κλιάβα...απάντισε μικρόσιρτα κε πεδακίστικα.

— Αγαπάς τι μυσικι,—τις κσαναρότισε.

— Νε... σα να το ίπε μέσα-τις.

— Τί όργανο ςυ αρέςι· πιάνο, διολί; τιν ρότιςε ο Γιόργις.

— Το διολί... αφτό πυ πὲζυν ὲτςι, νά—κάνοντας κινίςις διολιςτί απάντιςε ι Κλάβα. — Νά, όπος πὲζι ο μπάρμπα Αμπράμ απ' τ' αντικρινό-μας το μπαλκόνι.

Ι Χριςτίνα κίταζε με λαχτάρα τιν κόρι-τις κε δεν τολμύςε να διακόπςι τι ςοδαρί-τις κυδέντα με τυς φιτιτές.

Ίςτερα από κάμποςες εροτοαπαντίςις, ι φιτιτὲς ίπανε ςτι Χριςτίνα, ότι ςτο ινςτιτύτο-τυς οργανόθικε πεδικό μυςικό ςτύντιο, κι' ότι αν θέλι μπορί να φέρι τιν Κλάβα, να κάνι έτιςι για να τιν πάρυνε μαθίτρια ςτο ςτύντιο. Σιμφονίςανε για τι μέρα κε τιν όρα τις ςινέντεφξις ςτο ινςτιτύτο-τυς.

Αποχερετίςανε κε κατεδίκανε. Κι' όταν το τραμ ξςαναξςεκίνιςε απ' τι ςτάςι, ι Κλάβα κυνύςε το μαντιλάκι χερετόντας τυς φιτιτές.

* * *

Ι Χριςτίνα κ' ι μικρί Κλάβα περιμένανε ςτον προθάλαμο τυ ινςτιτύτυ τυς φιτιτὲς Δανιίλ κε Γιόργι, πυ πίγε να τυς φονάξςι ο πορτιέρις τυ ινςτιτύτυ. Ι μικρί Κλάβα δαςτιύτανε απ' το ρύχο τις μιτέρας-τις κε κίταζε με παραξςενεμένο βλέμα τις ζογραφιές τυ προθάλαμυ.

— Α, καλός μας ίρθατε, καλός μας ίρθατε, ςιντρόφιςα Χριςτίνα.

— Γιά-ςυ, Κλάβα, τί κάνις Κλάβα; —με χαρά προιπαντίςανε ι φιτιτές τι Χριςτίνα κε τιν κόρι-τις. Ι Κλάβα ίτανε όλο χαρά κε εφθιμία γιατί αντάμοςε τυς παλιύς-τις φίλυς.

— Μιλίςαμε για τιν κόρι-ςας με το διεφθιντί το πεδικό μουςικό ςτόντιο. Ο διεφθιντίς ενδιαφέρθικε κε παρακάλεςε να περάςετε με τιν κόρι-ςας απ'το γραφίο το. Ινε τόρα πάνο, πιγένυμε κιόλας.

Ίςτερα από μερικές διατιπόςις ςτο γραφίο το διεφθιντί κε τις ςχετικές εκςετάςις τον καθιγιτόν, καταγράπςανε τιν Κλάβα μαθίτρια το ςτόντιο ςτι ςχολί το βιολιύ.

Ι Χριςτινα αφύ εφχαρίςτιςε το διεφθιντί, τυς καθιγιτές κε τυς φιτιτές, τυς αποχερέτιςε. Φίλιςε τιν Κλάβα κε έφιγε νιόθοντας μια μεγάλι ανακύφιςι.

Σταμάτιςε αφιριμένα ςτο πεζοδρόμιο όκςο απ' τιν ίςοδο το ινςτιτύτο. Ονιροπολύςε Φανταζότανε τιν κόρι-τις βιολίςτρια, πυ θα τιν άκυε με προςοχί κε ςεβαζμό τόςος κόζμος.

* * *

Περνύςανε μέρες, περνύςανε μίνες. Ι Κλάβα όλο προόδεβε. Ο γέρο προφέςορας πυ ιχε ιδιέτερι φροντίδα για τιν Κλάβα παρακολυθύςε με μεγάλι ικανοπίιςι τις κινίςις το δεκςιύ χεριύ-τις, πυ τόςο επιδέκςια κε με ςταθερότιτα τραβύςε το δοκςάρι. Το αδίνατο τρέμολο τον δαχτίλον το αριςτερύ χεριύ-τις άρχιζε πια να γλικένι τον ίχο το βιολιύ. Κε κάθε αβριανί μέρα μαρτιρύςε για τις μελοντικες-τις επιτιχίες.

Κάθε διο-τρις μέρες ι Χριςτίνα επιςκεφτότανε τιν κόρι-τις κε δεχότανε τα ςινχαριτίρια για τις επιτιχίες-τις. Ι μεγάλι αγάπι κε φροντίδα τον φιτιτόν προς τιν Κλάβα αναπλιρόνανε τι Χριςτίνα όταν αφτί αργύςε νάρθι να επιςκεφτί τιν κόρι-τις.

* * *

Από τότε περάςανε τέςερα χρόνια. Ι φιτιτες Δανιίλ κε Γιόργις, αφύ τιλιόςανε πριν διο χρόνια το ινςτιτύτο δυλέβανε πια ιθοπιί ς' ένα δραματικό θέατρο τις περιφέριας. Ίςτερα από ένα χρονικό διάςτιμα έτιχε να πάνε για ιπιρεςιακί αποςτολί ςτο κέντρο κι' αφύ κανονίςανε όλες τις δυλιές-τυς, το βράδι αποφαςίςανε να επιςκεφτύνε το ινςτιτύτο-τυς, όπυ περάςανε τα εφτιχιζμένα-τυς φιτιτικά χρόνια.

Κατεβένοντας απ' το τραμ, πριν προφτάςυν να κάνονε καμιά δεκαριά βίματα όκςο απ' το κεντρικό οδίο διαβάςανε ένα

τιχοκολιμένο αφίς. Έγραφε, ότι το πεδικό μουςικό ςτόντιο θα δόςι για τις εκςτάςις κονςέρτο. Με μεγάλα γράματα έγραφε για τιν εμφάνιςι τις ενεάχρονις βιολίςτριας Κλάβας Σ.

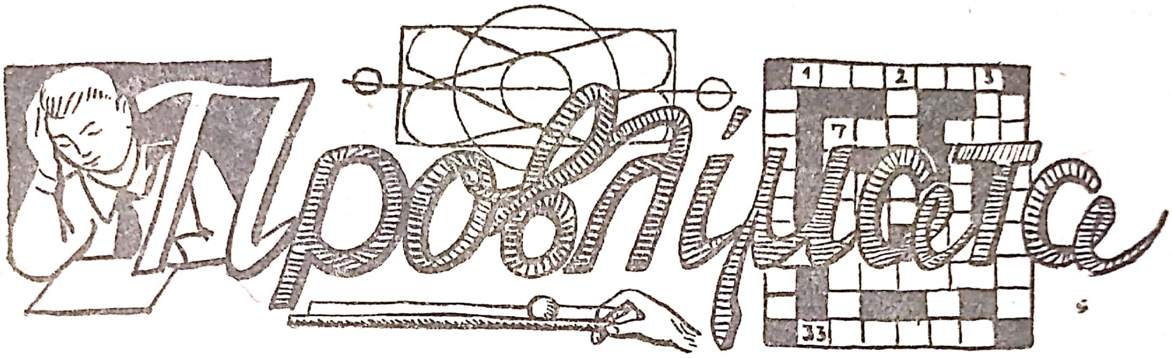
Ο Δανιίλ κι' ο Γιόργις αλιλοκιταχτίκανε, χαμογελάςανε προφέροντας το όνομα τις Κλάβας.

— Πάμε,—ίπαν κε κςεκινίςανε βιαςτικί.

Μπένοντας ςτι ςάλα το οδίο ίδανε πά-

νο ςτιν εκςέδρα τιν παλιά μικρί-τυς φίλι τιν Κλάβα, με μιςογερμένο το κεφαλάκι-τις πάνο ςτο βιολί. Το ςοβαρό-τις βλέμα ίτανε καρφομένο πάνο ςτυς ακροατές. Τα χέρια κε τα δάχτιλά-τις έκαναν ριθμιζμένες κε βεβεομένες κινίςις. Το βιολί-τις ςκορπύςε τι γλικιά μελοδία τυ έβδομυ βαλς τυ Σοπέν.

Το τελεφτέο-τις ακόρντ ςκεπάςτικε από θιελόδικα χιροκροτίματα. Απ' όλες τις μεριές τιν ρένανε με λυλύδια. Κι' όταν έριχςε μια ματιά ςτο αριςτερό θεορίο, ίδε τέςερα πρόςοπα γιομάτα περιφάνια κε ικανοπίιςι. Ιτανε ι μάνα-τις, ο γερο-προφέςορας ο δάςκαλός-τις κ' ι διο φίλι-τις: ο Δανιίλ κι' ο Γιόργις. Τυς χερέτιςε μ' ένα χαμόγελο ςτο πρόςοπο, άρπαχςε ένα μάτςο λυλύδια κε τα πέταχςε ςτο θεορίο-τυς.

ΓΛΙΓΟΡΟΣ ΠΟΛΑΠΛΑΣΙΑΖΜΟΣ

Κςέρετε, ότι ι αριθμί, με τυς οπίυς έχετε να κάνετε ςχεδόν κάθε μέρα, κρίβυνε μέςα-τυς πολές ενδιαφέρυςες ιδιότιτες, πυ μεμιάς δε φένυντε.

Παραδίγματος χάρι μπορύμε έφκολα κε γλίγορα να πολαπλαςιάςυμε με το νυ-μας τυς διπςίφιυς αριθμύς, πυ ι δεκάδες-τυς ίνε ίςιες, κε ι μονάδες-τυς έχυνε άθριζμα 10.

Ας ιποθέςυμε, ότι πρέπι να πολαπλαςιάςετε τυς αριθμύς:

$$24\times26$$
$$53\times57$$
$$45\times45$$

Πολαπλαςιάζετε τις δεκάδες τυ πολαπλαςιαςτέυ με τις δεκάδες τυ πολαπλαςιαςτί, πυ ίνε μεγαλομένος κατά μια μονάδα

$$20\times(2+1)30=600$$

Σ' αφτό το γινόμενο προςθέτετε το γινόμενο τον μονάδον $4\times6=24$ κε ςτο άθριζμα έχετε: $600+24=624$.

Εκςετάςτε αφτό τον τρόπο τυ πολαπλαςιαζμύ με άλυς αριθμύς, πυ έχυνε ίςες δεκάδες κε το άθριζμα τον μονάδον-τυς ίνε 10, κε να μάθετε να πολαπλαςιάζετε γλίγορα με το νυ-ςας αφτύς τυς διπςίφιυς αριθμύς.

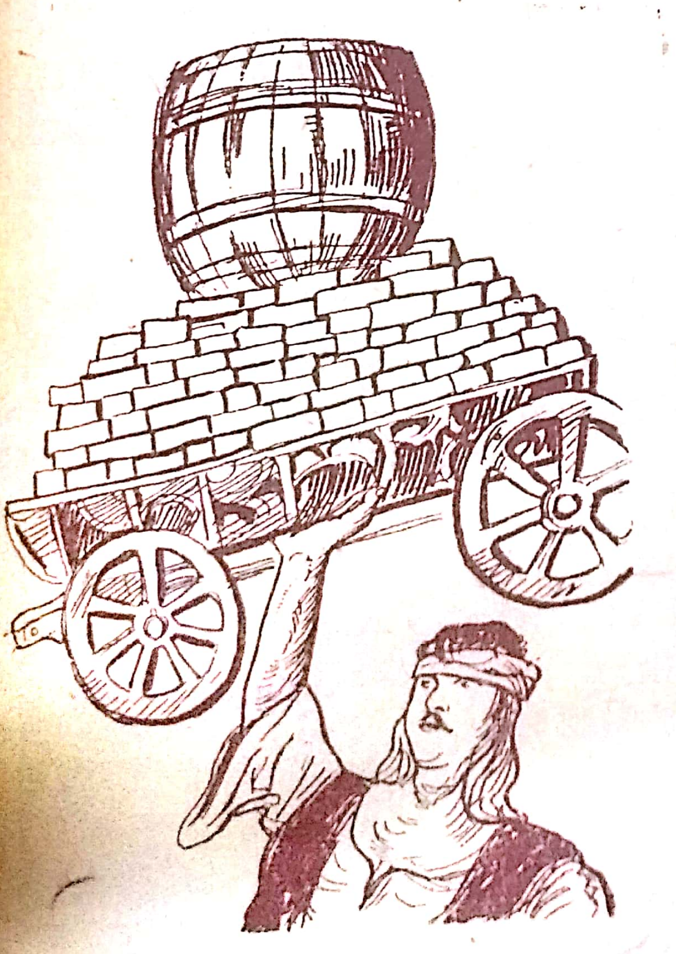
ΑΙΧΥΛΑΧ

(ΛΑΙΚΟ ΠΑΡΑΜΙΘΙ)

Μια φορά κ' έναν κερό ίτανε σε κάπιο χοριό ένα σπιτάκι, όπυ κατικύσε ένας γέρος με τι γριά-τυ. 'Ιχανε ένα πεδί με αφτιά αρκύδας, πυ το οναμάζανε Αιχυλάχ.

Ζύσανε πολί φτοχικά. 'Αμα μεγάλοσε ο Αιχυλάχ, πίγε να βρι δυλιά για να βοιθάι τυς γιονιύς-τυ.

Πάι κε πάι, έφτασε σ' ένα χοριό. Εκί χτίζανε ένα μεγάλο χτίριο. Δυλέβανε 40 εργάτες. Εκί έπιασε δυλιά κε ο Αιχυλάχ. 'Αρχισε να τυς κυβαλάι λάσπι κε τύβλα. Κάθε φορά τυς έφερνε από ένα αμάκσι τύβλα κε ένα βαρέλι νερό. Ι εργάτες άρχισαν ν'ανισιχύν, δεν τον προφτένυνε. Τότες ο Αιχυλάχ λέι στυς εργάτας:—Κυβαλίστε όλισας τύβλα κε λάσιπι, κ' εγό θα χτίζο. 'Αρχισαν όλι ι εργάτες να κυβαλάνε τύβλα κε λάσπι Δεν προφτένυνε. Ο Αιχυλάχ κάθετε κε τυς περιμένι. Αντίς να τελιόσυνε το χτίριο σε 5 χρόνια, το τέλιοσαν σε λίγυς μίνες.

Για τι δυλιά-τυς πίρανε διο σακιά χρισάφι. Ο νικοκίρις έδοσε το ένα το σακί στυς 40 εργάτες κε το άλο στον Αιχυλάχ. Ο Αιχυλάχ πίρε το σακί με το χρισάφι κε το έφερε στο σπίτι-τυ.

'Εδοσε το χρισάφι στο γέρο κε τυ ίπε:—Τόρα, πατέρα-μυ, μπορίτε ν' αγοράσετε καλίτερο σπίτι, αμάκσι, άλογα για να ζίτε εγό θα πάγο να βρο κενύρια δυλιά. Κλέι ο γέρος με τι γριά-τυ.

— Πύ θέλις να φιγις ακόμα, γεράσαμε πια πρέπι να παντρεφτίς κε να μίνις μαζί-μας για να μας βοιθάς,—τυ λέγανε ι γέρι.

—Δεν θέλο ακόμα να παντρεφτό, σας άφισα χρίματα, ζίστε όπος θέλετε,—τυς ίπε ο Αιχυλάχ κε δένοντας τα αρκυδίσια-τυ αφτιά με το μαντίλι, έφιγε.

Πάι κε πάι, βλέπι έναν άνθροπο να κατρακιλάι πέτρες απ' το βυνό.

— Καλί μέρα, Πετρά!—Τυ φονάζι ο Αιχυλάχ, τί μεγάλι δίναμι πύ έχις!

— Κολοσόρισες—τυ απαντάι ο Πετράς,—έγο δεν έχο μεγάλι δίναμι. 'Ινε ένας άνθροπος πυ τον λένε Αιχυλάχ, αφτός έχι μεγάλι δίναμι εγό σιμά-τυ μιάζο σαν πεδάκι.

Ο Αιχυλάχ έβγαλε το μαντίλι από τ' αφτιά-τυ. Ο Πετράς κατάλαβε, ότι μπροστά-τυ ίνε ο αλιθινός Αιχυλάχ κε τάχασε.

— Πύ πιγένις, πάρε κε μένα μαζί-συ, ας γίνο ο μικρότερος αδερφός-συ—λέι ο Πετράς.

— Καλά, έλα μαζί-μυ,—λέι ο Αιχυλάχ,—κε έτσι μυ χριάζυντε σίντροφι.

Πιγένυνε κ' ι διό-τυς. Βλέπυνε μες το δάσος ένας άνθροπος να πλέκι σχινιά από τα δέντρα.

— Καλί μέρα, Σχινά!—τυ λέι ο Αιχυλάχ,—τί μεγάλι δίναμι πυ έχις!

— Καλοςόριςες — τυ απαντάι ο Σκινάς, — εγό δεν έχο μεγάλι δίναμι. 'Ινε ένας άνθροπος πυ τον λένε Πετρά, πυ θα μπορύςε να ίνε ο μεγαλίτερος αδερφός-μυ κ' ένας άλος άνθροπος πυ τον λένε Αιχυλάχ, πυ έχι ακόμα πιο μεγάλι δίναμι απ' ότι έχι κε ο Πετράς.

Ο Αιχυλάχ έβγαλε το μαντίλι από τ' αφτιά-τυ. Ο Σκινάς τάχαςε κατάλαβε, ότι μπροςτά-τυ βρίςκετε ο αλιθινός Αιχυλάχ.

— Πάρτε κε μένα μαζί-ςας, — άρχιςε να παρακαλί ο Σκινάς — να γίνο ο μικρότερος αδερφός-ςας.

Πιγένυνε πια κι' ι τρις. Βλέπυνε μπροςτά-τυς ένα μικρό ςπιτάκι. Μπίκανε μέςα. Εκί δεν ίτανε κανίς. Ο Αιχυλάχ ίπε να μίνι ένας να μαγιρέπςι κε αλι διο να πάνε στο κινίγι. 'Εμινε ςτο ςπίτι ο Σκινάς. Μαγίρεπςε λαπά κε φιλάι τυς ςιντρόφυς-τυ.

'Ακςαφνα άνιξε ι πόρτα κε μπίκε μέςα ένας γέρος. Το μπόι-τυ ίτανε ένα βερςόκι κε τα γένια-τυ τρις οργιές.

— Δε μυ δίνις τίποτα να φάγο; — ροτά ο γέρος.

— 'Οχι, — λέι ο Σκινάς, — φιλάγο να έρθυν τ' αδέρφια-μυ κε τότες μπορίς να φας μαζί-μας.

Ο γέρος θίμοςε. Τον τίλιξε με τα γένια-τυ κε τον έριξε κάτο. Πίρε το καζάνι, το έβαλε πάνο ςτιν κιλιά τυ Σκινά κι' άρχιςε να τρόγι.

Κει ι κιλιά τυ Σκινά, μα δεν μπορί να ςαλέπςι. Ο Σκινάς γλίτοςε μόνο όταν τέλιοςε ο γέρος το λαπά κ' έφιγε.

Ο Σκινάς βιάζετε να μαγιρέπςι μια φορά ακόμα. Φέρνι νερό, ανάβι φοτιά. Ακόμα λιγάκι κε το φαΐ θάνε έτιμο. Εκίνι τι ςτιγμί μπίκε μέςα ο Αιχυλαχ με τον Πετρά.

— Γιατί τόςο άργιςες; — τον ροτύνε.

— Το νερό ίνε μακριά κε τα ξίλα χλορά — απαντάι ο Σκινάς.

'Αμα φάγανε, έπεςαν να κιμιθύν. Το προί αποφαςίςανε να μίνι να μαγιρέπςι ο

ο Πετράς. Ο Αιχυλάχ κε ο Σκινάς πίγανε στο κινίγι.

Ο Πετράς μαγίρεπσε γλίγορα ένα καζάνι κρέας κε περίμενε τυς αδερφύς-τυ. 'Ακσαφνα μπένι μέσα ένας γέρος.

— Καλί μέρα, πεδί-μυ! — λέι ο γέρος, — θα μυ δόσις να φάγο κρέας;

— Καλοσόρισες! — τυ απάντισε ο Πετράς κε τυ έδοσε λιγάκι να φάγι.

Ο γέρος έφαγε το κρέας κε γίρεπσε να τυ δόσι ακόμα. Ο Πετράς δεν τυ έδοσε άλο κρέας, ίπε ότι δε θα φτάσι για τυς αδερφύς-τυ.

Ο γέρος θίμοσε. Τον τίλικσε με τα γένια-τυ κε τον έρικσε κάτο. Πίρε το καζάνι το έβαλε πανο στιν κιλιά τυ Πετρά κε όρχισε να τρόγι. Ο γέρος έφιγε μόνο άμα έφαγε άλο το κρέας. Κατάλαβε τότες ο Πετράς, γιατί ίτανε το νερό μακριά κε τα κσίλα τυ Σκινά χλορά.

— Καλά, — σκέφτετε, ο Πετράς, — πυ μυ έμινε κρέας να μαγιρέπσο ακόμα. — Δεν πρόφτασε να μαγιρέπσι, κε ίρθανε τ' αδέρφια τυ.

— Κ' εσί άργισες να μαγιρέπσις, — ίπε ο Αιχυλάχ.

— Δεν ίκσερα, πυ να βρο νερό, — ίπε ο Πετράς.

Αφύ φάγανε, πλαγιάσανε να κιμιθύν. Τιν άλι μέρα έμινε να μαγιρέπσι ο Αιχυλάχ. Όταν πίγενε στο κινίγι ο Πετράς με το

Σκινά λέι ο ένας στον άλονα: κ' εσί έχις τέτιο σιμάδι στιν κιλιά-συ σαν κ' εμένα. — Νε, — λέι ο άλος, — τί κακό πυ πάθαμε· να κιτάκσυμε, λιπόν τί θα κάνι ο μεγαλίτερος αδερφός-μας, θα μάθυμε τι δίναμί-τυ.

Ο Αιχυλάχ μαγίρεπσε, ένα καζάνι φαγί κε περιμένι τυς αδερφύς-τυ. 'Ακσαφνα μπένι μέσα ένας γέρος.

— Καλί μέρα. πεδί-μυ! — λέι ο γέρος. — θα μυ δόσις τίποτα να φάγο;

— Καλός ίρθες! — τον απάντισε ο Αιχυλάχ κε τυ έβαλε να φάγι.

Ο γέρος έφαγε εκίνο, πυ τυ έδοσε κε ίπε να τυ βάλι ακόμα. Ο Αιχυλάχ θαβμασε για τι λεμαργία τυ αχόρταγυ γέρυ κε τυ ίπε: δεν πρέπι να τρος τόσο πολά, έφαγες, λιγάκι, τόρα μπορις να φίγις.

Ο γέρος θίμοσε. Τον τίλικσε με τα γένια-τυ κε τράβικσε να τον ρίκσι κάτο. Ο Αιχυλάχ στέκετε σαν στιλάρι κε μόνο θαβμάζι με τα χορατά τυ γέρυ.

Όταν καταλαβε ο Αιχυλάχ, ότι ο γέρος δεν χορατέβι, τον έπιασε απ' τα γένια, πίρε το τσεκύρι κε έφερε το γέρο στο δάσος. Χτίπισε μια φορά το δέντρο με το

τςεκύρι κε έβαλε ςτι χαραμάδα τα γένια-τυ, που ςφιχτίκανε δινατά.—Κάθιςε εδό, όςπυ να ρθύνε τ' αδέρφια-μυ,—ίπε ο Αιχυλάχ κε γίριςε ςτο ςπίτι.

Πέραςε λίγι όρα ακόμα κε ίρθανε τ' αδέρφια τυ Αιχυλάχ.

—Ος πότε θα ςας περιμένο, το χρέας πια κρίοςε,—λέι ο Αιχυλάχ.

Ο Πετράς κε ο Σκινάς κιτάκςανε θαβμαζμένα ο ένας τον άλο. 'Ιςτερα από το φαγί ο Αιχυλάχ τυς ίπε να πάνε όλι ςτο δάςος για να τυς δίκςι κάτι.

Πίγανε ς' εκίνο το μέρος, όπυ έπρεπε να ίνε ο γέρος, μα εκί δεν ίτανε ύτε ο γέρος ύτε το δέντρο. «Φένετε, ο γέρος έβγαλε το δέντρο κ' έφιγε μαζί-τυ», ςκέφτικε ο Αιχυλάχ κε κςακολυθίςανε το δρόμο-τυς πάνο ςτ' αχνάρια. Εκί, πυ τέλιοςαν τ' αχνάρια ίτανε μια μεγάλι τρίπα ςτι γι.

Ο Αιχυλάχ ίπε ςτο Σκινά να τιλίκςι από τα δέντρα ςκινιά. Νά, το ςκινί ίνε πια έτιμο. Πρότα ίπανε να κατεβί με το ςκινί ςτιν τρίπα ο Σκινάς.

Δεν έφταςε ο Σκινάς κε ος τι μέςι τις τρίπας, άρχιςε να φονάζι: «τραβίκςτε-με απάνο θα πνιγό απ' τι ζέςτι». Το ίδιο έγινε κε με τον Πετρά.

—Θα κατεβό εγό, ίπε ο Αιχυλάχ,—εςίς θαρό φοβάςτε.

Τον κατεβάςανε. Βλέπι ςτέκετε το δέντρο, τα γένια τυ γέρυ, πυ έμιναν ςτι χαραμάδα, μα ο γέρος δεν ίνε. Κίτακςε ολόγιρά-τυ, ίδε μια πόρτα. 'Ανικςε τιν πόρτα κε ίδε ένα κορίτςι, πυ καθότανε μέςα ςτιν κάμαρα.

—Γιατί ίρθες εδό,—λέι το κορίτςι,—όταν θα ρθι ο νικοκίρις-μυ, θα ςε ςκοτόςι.

—Δε φοβάμε το νικοκίρι-ςυ,—λέι ο Αιχυλάχ,—πες πιός εκοπςε τα γένια-τυ κε τον απελεφτέροςε απ' το δέντρο;

—Εγό,—απάντιςε το κορίτςι.

'Επιτα όταν έμαθε για τι δίναμι τυ Αιχυλάχ, τον παρακάλεςε ν' απελεφτερόςι κι' αφτίνα κε τ' αδέρφια-τις.

—'Ιμαςτε τρις βαςιλοπύλες,—ίπε το κορίτςι,—ο γέρος μας έκλεπςε.

—Πυ βρίςκυντε τ' άλα τα κορίτςια;—ρότιςε ο Αιχυλάχ,—αμέςος θα ςας γλίτοςο.

Το κορίτςι έδικςε μια πόρτα. 'Ανικςε ο Αιχυλάχ τιν πόρτα, βλέπι κάθετε ένα κορίτςι. Ρότιςε αφτό το κορίτςι πυ βρίςκετε ι άλι αδερφί-τις. Τυ έδικςε άλι μια πόρτα. 'Ανικςε ο Αιχυλάχ τιν πόρτα, κε βλέπι κάθετε ακόμα ένα κορίτςι. Το τελεφτέο κορίτςι ίτανε όμορφο ςαν το φος τυ ίλιυ.

Αγάπιςε πολί ο ένας τον άλονα κε παντρεφτίκανε.

'Ιςτερα ο Αιχυλάχ λέι ςτο κορίτςι:

—Πάμε με τις αδερφές-ςυ ςτο άνιγμα, εκί περιμένυνε τ' αδέρφια-μυ για να μας βγάλυνε όκςο.

Τόγραπςε ο **Ι. ΚΑΣΑΙ**,
χοριό Μικρό-Γιανιςόλι,
τυ Βολοντάρςκι ραιονιύ.

*) Κιτάκςτε το τέλος ςτο ακόλυθο νύμερο τυ περιοδικύ-μας

K. ΚΑΡΒΟΝΙΔΙ

ΑΝΙΚΣΙΑΤΙΚΙ ΑΒΓΙ

Αγέρι πνὲι αβγινό
Κε πέζι λες με χάρι.
Στον ανικςιάτικ' υρανό
Χλομιάζι το φενκάρι.
Ροδιζυν πὲρα τον βυνόν
Ι πράςινες κορφὺλες.
Φονές ακύγοντε πυλιόν
Καθάριες ςὰ βριςύλες.
Τιν πλάνα βλέπις ομορφιά
Τις γις τις κςιπνιμένις.
Γιομάτ' ι πλάςι νοςτιμιά
Αβγίς χριςοβαμένις.

K. ΚΑΡΒΟΝΙΔΙ

Ι ΑΝΙΚΣΙ

Παντύ ζοί κε ομορφιά
Χαμογελά ι πλάςι
Ι γις ανθόςτροτι γελά
Μοςχοβολύν τα δάςι.

Γλικιά ςτυς κίπυς μιρυδιά
Τα λύλυδα ςκορπύνε
Κε τα πυλάκια με χαρά
Πετύν κε κελαιδύνε.

Ανάλαφρα τις φιλοςιές
Χαιδέβι τ' αγεράκι
Κριφό, ζυλιάρικο μ' αφτές
Λες πέζι πεχνιδάκι.

Απ' τ' υρανύ τιν κςαςτεριά
Ο ίλιος λαμπιρίζι
Κε μίρια χάδια φλογερά
Τι γι κςαναχαρίζι.

ΕΦΙΜΕΡΙΔΑ ΤΥ „ΠΙΟΝΕΡΥ“

ΠΑΡΤΕ ΠΑΡΑΔΙΓΜΑ

Στο ςχολιό-μας (χοριό Στίλα) έχυνε το όλο 10 πιονέρικα τάγματα κε 5 ομάδες οχτοβρόπυλα. Απ' τις 5 ομάδες τον οχτοβρόπυλον δυλέβι καλίτερα ι ομάδα τις 4 τάξςις «Α», πυ ο οδιγός-τις ίνε ι Βαςιλίςα Μανγύςς.

Ι κομςομόλικι οργάνοςι ακόμα ςτιν αρχί τις εκπεδεφτικίς χρονιάς τιν υποχρέοςε να διαπεδαγογίςι τα οχτόβρόπυλα. Ι Βαςιλίςα κατάλαβε αμέςος, ότι τις δόςανε πολί ςοβαρί δυλιά.

Τα πεδιά δεν ίτανε πιθαρχιμένα καθεςτερύςανε ςτι μάθιςι δεν ιξςέρανε πός να περάςυν τον κερό-τυς. Ι Βαςιλίςα οργάνοςε έτςι τι δυλιά-τις, όςτε λικβινταριςτίκανε αφτές ι ελίπςις.

Έμαθε ςτα πεδιά πολά πεχνίδια, χορύς, τραγύδια κ. τ. λ. Τα καλίτερα οχτοβρόπυλα τα ετιμάζι να γίνυνε πιονέρι. Απ' τι Βαςιλίςα Μανγύςς πρέπι να πάρυνε παράδιγμα κε ι άλι οδιγί.

Μαθίτρια τις 8 τάξςις—

ΛΙΔΙΑ ΠΑΝΚΟ

Ι πρόςκλιςι τον πιονέρον τυ αποςπάςματος τυ Ορντζονικίτζε (Μόςχα),—νάχι κάθε πιονέρος ςτα 20 χρονα τις Σοβιετικίς εξςυςίας από τρια ςίματα τις άμινας —ίβρε θερμί απίχιςι ανάμεςα ςτυς πιονέρυς κε μαθιτές τις Σοβιετικίς Ένοςις.

Ο ςαλπινχτίς τυ 17 πιονέρικυ τάγματος μαθιτίς τις 5 τάξςις «Α» τυ ςχολιύ τυ Σβερντλοβικύ ραιόν τις Μόςχας ο Βίτιας Σκρίπνικ, πυ έχι τα ςίματα τυ «Νέυ ςκοπεφτί τυ Βοροςίλοφ», το «ΓΤΟ», «ΓΣΟ» κε τυ «Νέυ αβιομοδελίςτα» άρχιςε τόρα να μελετάι τις νόρμες για το πέμτο ςίμα «ΠΒΧΟ».

Στο φότο: Ο Βίτιας Σκρίπκιν.
Φοτο τυ **Δ.ΔΕΜΠΑΜΠΟΦ**

Ν. ΖΟΛΟΤΟ μαθίτρια τις 9 τάξςις τυ Π Μ. ςχολιύ (χ. Ν-Καρκάκυμπκ), πυ μαθένι άριςτα.

ΧΟΡΑΤΑ

ΔΑΣΚΑΛΟΣ:—Ί ποταμί χίνυντε ςτις θάλαςες. Γιατί τότες ι θάλαςες δεν ξςεχιλίζυνε.

ΠΕΤΙΑΣ:—Φένετε... φένετε, ότι τα ψςάρια πίνυνε το νερό.

* * *

ΜΙΤΕΡΑ:—Κίταξςε Ελένι, περπατά το ρολόι:

ΛΕΝΑ:—Όχι, μιτερίτςα-μυ, ςτέκετε ςτο ίδιο μέρος κε μόνο κυνάι τιν ορά-τυ.

ΕΝΑ ΣΚΟΛΙΟ ΠΥ ΤΟ ΧΡΙΣΙΜΟΠΙΥΝΕ ΓΙΑ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΑΝΑΝΚΕΣ-ΤΥΣ

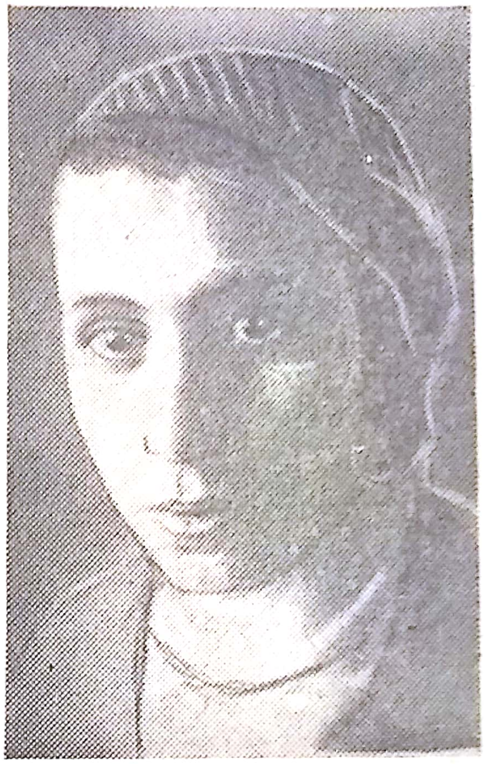
Στο Μαριυπολίτικο ραιόν βρίσκετε ένα μικρό χοριό, πυ ονομάζετε Βιζαντία. Στο χοριό αφτό ίνε ένα σκολιό, πυ έχι μόνο διο τάξις—2-ρι κε 3-ι Τα πεδιά δε μαθένυνε καλά, γιατί κε ι διο τάξις βρίσκυντε σε μια παράδοσι κε ο δάσκαλος ίνε ένας.

Στιν ίδια παράδοσι το βράδι δίχνυνε στυς κολχόζνικυς κινιματογραφικά φιλμ κε τα πεδιά ίνε ανανκαζμένα να μαθένυνε τιν άλι μέρα μέσα σε λερομένι κάμαρα.

Εχσόν απ' αφτό στις 28 τυ Μάρτι στο σκολιό φαρμακόνανε σιτιρά για τι σπορά. Τα πεδιά ίτανε ανανκαζμένα να κάνυνε διο μέρες τα μαθίματά-τυς στο διάδρομο.

Ι ανιπόφορι αφτί κατάστασι τυ σκολιύ πρέπι να λικβινταριστί αμέσος. Ι αντίστιχες οργάνοσις πρέπι να πάρυνε τα χριαζύμενα μέτρα κε να δόσυνε στυς μαθιτές όλες τις σινθίκες για τιν επιτιχιμένι-τυς μάθισι.

Μ. ΜΕΡΝΤΟΦ

Ε. ΑΦΕΝΤΙ μαθίτρια τις 9 τάξις τυ Π Μ. σκολιύ (χ. Ν-Καράκυμπα), πυ μαθένι άριστα.
Φοτο τυ ΣΕΜΕΝ-ΟΓΛΥ

ΔΙΟ ΜΟΝΕΔΕΣ

(Ταχιδαχτιλυργία)

Δόστε στον σίντροφό σας διο μονέδες 3 κε 2 καπικιόν κε πέστε, να τις σφίξι: τι μια στο δεξιό κε τιν άλι στο αριστερό χέρι-τυ. έτσι πυ να μι δίτε, σε πιό χέρι βρίσκετε ι κάθε μονέδα.

Τόρα πέστε-τυ, ότι μπορίτε να βρίτε δίχος λάθος, τί μονέδα ίνε σε κάθε χέρι. Ο σίντροφός-σας βέβεα δε θα το πιστέψι,

Τότες παρακαλέστε-τον να πολαπλασιάζι τον αριθμό τον καπικιόν, πυ βρίσκυντε στο δεξιό χέρι, με κανένα άρτιο αριθμό, κε τον αριθμό τον καπικιόν πυ βρίσκυντε στο αριστερό χέρι με οποιοδίποτε περιτό αριθμό.

Ας προσθέσι τόρα τα διο γινόμενα κε ας σας πι το άθριζμα. Αν το άθριζμα θα ίνε περιτός αριθμός τότες ι μονέδα τον διο καπικιόν θα βρίσκετε στο δεξιό χέρι κι' αν θα ίνε άρτιος αριθμός, τότες αντίθετα, θα βρίσκετε στο αριστερό χέρι.

ΤΖΟΝΑΤΑΝ ΣΒΙΦΤ

Ο ΓΥΛΙΒΕΡ ΣΤΙ ΧΟΡΑ ΤΟΝ ΓΙΓΑΝΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΕΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

ΠΟΣ ΒΡΕΘΙΚΑ ΣΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΥ ΒΑΣΙΛΙΑ

Όσο πιο πολί πλύτιζε ο νικοκίρις-μυ, τόσο πιο αχόρταγος γινότανε. Οργάνονε ος δέκα παραστάσις τι μέρα κε δε μ' άφινε ν' αναπαφτό. Στο τέλος αδινάτισα τόσο, πυ έμιαζα πια με σκελετό. Ο νικοκίρις-μυ λογάριασε, πος σε λίγο θα πεθάνο.

Ακριβός εκίνο τον κερό ίρθε καβάλα στο κσενοδοχίο ένας ακσιοματικός τυ βασιλιά.

—Ι βασίλισα διάτακσε να πάτε τον Ανθροπάκο στο παλάτι,—ίπε στο νικοκίρι-μυ.

—Ι μεγαλιότιτά-τις θέλι να δι τί ζοίφιο ίνε αφτός.

Αμέσος με πίγανε στο παλάτι κε με δίκσανε στι βασίλισα.

— Ανθροπάκο,—ίπε,—θέλο ν' απομίνις στο παλάτι. Εσί τί λες;

— Μεγαλιότατι,—απάντισα με χαμιλί ιπόκλισι,—με χαρά-μυ θα έμενα μαζί-σας, μα δεν κσέρο αν θα μυ το επιτρέπσι ο νικοκίρις-μυ.

Φονάκσανε το νικοκίρι-μυ. Ι βασίλισα τον ρότισε, αν με πυλάι για καλί πλιρομί. Ο νικοκίρις σιμφόνισε να με πυλίσι για χίλια φλυριά. Ο ταμίας αμέσος τυ μέτρισε τα χρίματα αφτά.

Τότε άρχισα να παρακαλό τι βασίλισα ν' αφίσι μαζί-μυ κε τι Νταντά-μυ. Ι βασίλισα το δέχτικε. Ι Νταντά-μυ χάρικε πολί, τόσο μ' αγάπισε, όστε δε μπορύσε να με χοριστί. Χάρικε κι' ο νικοκίρις γιατί ι κόρι-τυ μπίκε πια σε βασιλικί ιπιρεσία. Μ' αποχερέτισε πολί φιλοφρονιτικά, μα εγό δεν τυ ίπα ύτε λέκσι. Ίμυνα πολί θιμομένος απ' αφτόν τον αχόρταγο άνθροπο.

Από κίνι τι μέρα ι ζοί-μυ έγινι πιο αλαφριά. Ι βασίλισα φρόντιζε για μένα. Ο μαρανκός τυ βασιλιά μύφτιακσε ένα μικρό κσίλινο σπιτάκι. Το σπιτάκι αφτό ίχε μόνο μια κάμαρα—τιν κρεβατοκάμαρά-μυ. Το ταβάνι-τις το φτιάκσανε με ρεζέδες για να το ανεβοκατεβάζυνε όταν θα χριαζότανε. Στο σπιτάκι βρισκότανε ένα κυκλίσιο κρεβάτι κε διο ντυλάπες για τα φορέματά-μυ. Κάθε πρoί ι Νταντά-μυ σίκονε το ταβάνι, έβγαζε όκσο το κρεβάτι κε το σιγίριζε. Το βράδι έβαζε πάλι

ςτι θέςι-τυ το κρεβάτι κε κατέβαζε το ταβάνι. Εχτός απ' αφτά, μυ φτιάκςανε διο μικρές πολιθρονίτςες από ελεφαντόδοντα, διο τραπεζάκια κ' ένα ςκρίνο για τα πράματά-μυ. Όλο το ςπιτάκι από μέςα ίτανε ταπετςαριζμένο με μαλακό ίφαζμα για να μι χτιπίςο όταν θα το μεταφέρυνε από έναν τόπο ςε άλο. Ζίτιςα να μυ φτιάκςυν πόρτα με κλιδαριά, φοβόμυνα μίπος μπύνε μέςα ι ποντικί τι νίχτα. Ο κλιδαράς έφτιακςε για τιν κλιδαριά ένα τέτιο πολί μικρύτςικο κλιδάκι, που δεν το ίδε εδό ακόμα κανένας. Αφτό το κλιδάκι μόλις χορύςε ςτιν τζέπι-μυ μα πάντα το κυβαλύςα μαζί-μυ κε, όταν έπεφτα να κιμιθό, κλιδονόμυνα ςτο ςπιτάκι-μυ.

Μυ ράπςανε κοςτύμι από το πιο λεπτό μετακςοτό ίφαζμα. Κι' όμος το ίφαζμα αφτό ίτανε πιο χοντρό απ' τις κυβέρτες-μας, κε πολίν κερό δε μπορύςα να ςινιθίςο ςτο κενύργιο-μυ κοςτύμι.

Ι βαςίλιςα μ' αγάπιςε τόςο, που κάθε μέρα με προςκαλύςε το μεςιμέρι να τρόγο μαζί-τις. Βάζανε το τραπεζάκι-μυ ςιμά ςτον αριςτερό-τις ανκόνα. Καθόμυνα ςτο τραπεζάκι κ' έτρογα απ' τ' αςιμένια πιάτα. Ι βαςίλιςα έλεγε, ότι τα ςκέβι-μυ μιάζυνε με κυκλίςιο ςερβίτςι, που πυλιέτε ςτα μαγαζιά πεχνιδιόν. Ι Νταντά έπλινε τα ςκέβι-μυ ίςτερα από κάθε φορά που έτρογα κε τα πίγενε πάντα μαζί-τις μέςα ςε μια αςιμένια καςίτςα.

Έτρογα αγάλια-αγάλια, κόβοντας τι μερίδα του κρέατος ςε πολί μικρά κοματάκια. Μα ι βαςίλιςα έςτελνε ςτο ςτόμα-τις ολόκλιρα μπύτια κε έπινε από πάνο κραςί με τεράςτια κύπα. Αφτί ι κύπα ίτανε μεγάλι ςαν κανένα δικό-μας βαρέλι, κ' ι βαςίλιςα τιν έπινε δίχος να πάρι ανάςα.

Αγάλια-αγάλια ςινίθιςα τυς γίγαντες κι' ακόμα απόχτιςα φιλίες μαζί-τυς. Όλι-τυς μυ φερόντανε φιλοφρονιτικά κε καλόκαρδα. Μόνο ένας, ο νάνος τις βαςίλιςας, δε μ' άφινε ίςιχο. Πριν να έρθο ςτο παλάτι, εκίνος ίτανε ο πιο μικρός άνθροπος ς' όλι τι χόρατυς. Όλι τον κιτάζανε κε τον θαβμάζανε. Όταν ίρθα εγό πάπςανε να τον προςέχυν, εγό ίμυνα πολές φορές πιο μικρός απ' το νάνο. Ο νάνος θίμονε φοβερά από μένα. Με περίπεζε ςιχνά κε γελύςε για το μπόι-μυ. Κ' εγό επίςις δεν ιποχορύςα κε τύδινα τα ρέςτα με χορατά, όπος μπορύςα. Ο νάνος θίμονε ακόμα πιο πολί.

Μια φορά στο τραπέζι εκί που τρόγαμε, ι βασίλισα έβγαλε το μιαλό απ' το στύδι, κε το άδιο στύδι το κσανάβαλε στο πιάτο. Αμα το ίδε ο νάνος, ανέβικε στο σκαμνάκι, μ' έπιασε με τα διό-τυ χέρια κε μ' έχοσε μέσα στο άδιο στύδι ος τι μέσι. Ι Νταντά-μυ εκίνι την όρα πίγε στο μπυφέ κ' ι βασίλισα δεν ίδε τίποτα. Ντρεπόμυνα να φονάκσο, κε έμενα εκί σιοπιλός. Καλά πυ το στύδι δεν ίτανε ζεστό, αλιότικα θα έκεα τα πόδια-μυ. Τέλος ι βασίλισα ίδε τιν κατεργαριά τυ νάνυ κε μ' έβγαλε απ' το στύδι. Τυ νάνυ τυ τις βρέκσανε κε θα τον έδιοχναν ολότελα απ' τιν ιπιρεσία, αν δε θα τον ιπερασπιζόμυνα. Πάνο σ'αφτό ι ιπόθεσι προσορινά τέλιοσε.

Μα ο νάνος δεν ισίχασε. Αποφάσισε να με εκδικιθί στ' αλιθινά. Μια φορά το μεσιμέρι εκί πυ τρόγαμε, μ' έπιασε απ'το γιακά κε με πέτακσε μέσα σε μια ασιμένια τσάσκα με ανθόγαλο. Βύλιακσα ος τ' αφτιά κε, βέβεα, θάβρισκα τον πάτο, αν δεν ίκσερα κολίμπι. Ι Νταντά εκίνι τιν όρα ίτανε σε άλι κάμαρα, κ'ι βασίλισα έτσι τάχασε, πυ δεν ίκσερε πος να με βοιθίσι. Εφτιχός ι Νταντά ίρθε γλίγορα κε μ' έβγαλε απ'το ανθόγαλο. Με βάλανε στο κρεβάτι. Ανανκαστίκαμε να πετάκσυμε το κοστύμι, γιατί όλο χάλασε. Πάλι δίρανε το νάνο κε τον βάλανε να πιί όλο το ανθόγαλο, όπυ κολίμπισα. Ι βασίλισα θίμοσε πολί απ' το νάνο κ' ίστερα από κάμποσες μέρες τον χάρισε σε μια εβγενί κιρία. Από τότε δεν μυ έτιχε ν' ανταμοθό μ'αφτόν τον κακό άνθροπο.

(ΣΙΝΕΧΙΑ ΚΙΤΑΚΣΤΕ ΣΤΟ ΑΛΟ ΝΥΜΕΡΟ)

ΤΟ ΤΟΠΙ ΣΤΟΝ ΚΙΚΛΟ

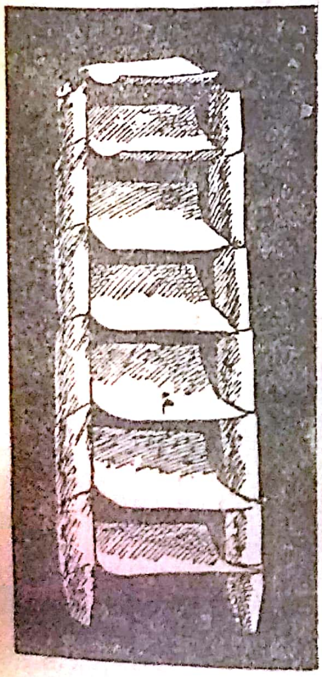
(ΠΕΧΝΙΔΙ)

Τα πεδιά πιάνουντε απ' τα χέρια κε σχιματίζουνε κίκλο. Ο αρχιγός στέκετε στι μέσι βάζι κάτο το τόπι κε χτιπόντας-το με το πόδι-του προσπαθάι να το κιλίσι έξω απ' τον κίκλο. Ι πέχτες προσπαθύνε να μιν αφίσουνε το τόπι να βγι έξω απ' τον κίκλο κε να το γιρίζουνε πίσο.

'Οπιος αφίσι να βγι το τόπι απ' τον κίκλο πιγένι στι θέσι-του αρχιγό. Το τόπι δεν κάνι να το πιάσις με τα χέρια-σου παρά μόνο όταν αφτό βγι έξω απ' τον κίκλο ίτε όταν έρχετε να χτιπίσι το πρόσοπο ίτε το στίθος κανενός απ' τους πέχτες.

Αν ο αρχιγός χτιπίσι το τόπι έτσι, που να πετάξι πάνο απ' τα κεφάλια τον πεδιόν, τότες το φέρνι ο ίδιος στον κίκλο. Ο αρχιγός δεν έχι το δικέομα να βγένι απ' το κέντρο του κίκλου περισότερο από διο βίματα, κε ι πέχτες χτιπόντας το τόπι δεν πρέπι να φέβγουνε απ' τι θέσι-του για να μιν χτιπίσουνε τον αρχιγό με τα πόδια-τους. Εκίνος, που χτίπισε το τόπι πιο αψιλά απ' τα κεφάλια ίτε το στίθος, πιγένι να κάνι τον αρχιγό. Το τόπι πρέπι να το χτιπάτε έτσι, που να μιν ανεβένι πιο αψιλά απ' τι μέσι-σας.

ΣΚΑΛΑ

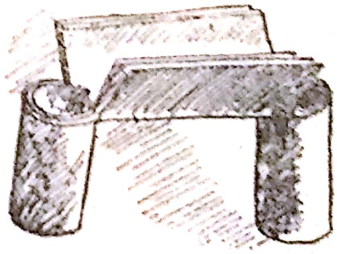

Νά ι σκάλα ίνε πια έτιμι.

Τέτια σκάλα μπορίς να κάνις για το μικρό αδερφάκι-σου ίτε τιν αδερφούλα-σου.

Τίλιξε σε σολινάρι ένα φίλο χαρτί με πλάτος 10 σαντίμετρα κε μάκρος 30 σμ. Κόψ'-το με ψαλίδι, όπος δίχνι ι ζογραφιά. Λίγισε ίστερα τις άκρες του σολιναριύ κε τέντονέ-τις.

Θα βγι καλί σκάλα.

'Ετσι πρέπι να τιλίξις, να κόψις κε να λιγίσις τις άκρες του σολιναριύ.

ΤΟ ΕΛΙΝΙΚΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΤΥ ΔΟΝΜΠΑΣ ΕΧΙ ΤΑ ΑΚΟΛΥΘΑ ΒΙΒΛΙΑ:

			Р.	К.
1.	Ι. ΣΤΑΛΙΝ. Για τον Λένιν	(Στι διμοτικί)	—	20
2.	„ Τρις σινδιαλέξις	„	—	40
3.	Το πρόγραμα τις Κομιντέρνας	„	—	50
4.	Β. ΠΙΚ. Λογοδοσία για τι δράσι τις ΕΕ τις Κομ. Διεθνός	„	—	50
5.	Ι απόφασις τυ VII πανκόζμιυ κονκρέσυ τις Κομυνιστικίς Διεθνύς	„	—	35
6.	Λ. ΣΕΓΑΛ. Πολιτικί ικονομία	„	5	—
7.	Γ. ΓΕΟΡΓΙΑΔΙΣ. Ι ιμπεριαλιστές ετιμάζυν νέο μακελιό	„	—	50
8.	Π. ΠΟΣΤΙΣΕΦ. Το πρότο Τυνγύσικο-παρτιζάνικο απόσπαζμα	„	—	80
9.	„ Απ' τα περαζμένα χρόνια	„	—	25
10.	Ν. ΤΙΧΟΝΟΦ. Σίμον ο μπολσεβίκος	„	—	75
11.	ΠΕΡΕΛΜΑΝ. Ταχιδαχτιλυργίες	„	1	80
12.	Ν. ΓΡΙΓ. Ι σκαπανίς	„	—	50
13.	ΓΡΙΓΟΡΙΕΦ. Μιάμισι κυβέντα	„	—	75
14.	Α. ΥΛΙΑΝΟΒΑ. Τα πεδικά κε σχολικά χρόνια τυ Ιλίτζ	„	—	50
15.	ΣΒΙΦΤ. Ο Γύλιβερ στι Λιλιπυτία	„	1	50
16.	„ Ο Γύλιβερ στι χόρα τον γιγάντον	„	—	40
17.	Α. ΓΑΙΝΤΑΡ. Το πολεμικό μιστικό	„	2	—
18.	„ Σκολιό	„	3	—
19.	Α. ΤΟΛΣΤΟΙ. Ι τρις αρκύδες (λιθογραφία)	„	—	75
20.	ΜΑΡΣΑΚ. Ι πόστα	„	—	75
21.	Β. ΥΝΚΟ. Ο Γαβριάς	„	—	45
22.	Μ. ΙΛΙΝ. Διίγιμα για το μεγάλο πλάνο	„	2	—
23.	„ Βυνα κε άνθροπι	„	3	—
24.	ΔΙΜΙΤΡΟΦ. Λογοδοσία στο ΙΙ κονκρέσο τις Κ. Δ.	(Στι Μαριύπ. διάλεχ.)	—	60
25	ΤΡΥΜΠΛΑΙΝΙ. Σπίτι πάνο στον πάγο	„	—	75
26.	„ Ι φτερύγες τυ ρόδινυ γλάρυ	„	—	30
27.	Α. ΤΖΕΧΟΦ. Διιγίματα	„	1	—
28.	„ Χοριάτες	„	—	30
29.	ΜΑΡΙΑΜΟΦ. Το κολχόζικο δόρο (λιθογραφία)	„	—	75
30.	ΓΡΙΓΝΟΒΑ. Ι φίλι-μας	„	—	80
31.	Γ. ΚΟΣΤΟΠΡΑΒ. Λεόντι Χοναχμπέι	„	1	50
32.	Π. ΠΑΝΤΖ. Ο μικρός παρτιζάνος	„	—	50
33.	ΜΠΑΡΤΟ. Αστρίτζα πες τυ όρυς	„	1	25
34.	Στι μνίμι τυ Σ. Μ. Κίροφ (Καλιτεχν. σιλογί στι διμ. κε τι μαρ. διάλεχτο)		—	50
35.	Α. ΠΥΣΚΙΝ. Σιλογί έργον	(Στι διμ. κε τι μαρ. διάλεχτο)	1	50
36.	ΓΕΟΡΓΙΑΔΙ. Το αγιαχτασσλίχ τον λαόν τις ΕΣΣΔ	„	—	30
37.	«Νεοτιτα». Αρ. 3 (Καλιτεχνικί σιλογί στι διμοτικί κε τι μαρ. διάλεχτο)		2	50
38.	«Νεότιτα». Αρ 4 „ „ „ „	„	3	—
39	«Νεότιτα». Αρ. 5 „ „ „ „	„	3	—

Εκδόσις τυ περιοδικύ «ΠΙΟΝΕΡΟΣ» τυ 1935: №№ 2, 3, 4, 5, 7, 8, 10, 11, 12 κε τυ 1936: №№ 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9. Τιμί τυ κάθε νύμερυ—20 καπ.

ΣΤΙΛΤΕ ΤΙΣ ΠΑΡΑΝΚΕΛΙΕΣ-ΣΑΣ ΜΕ ΤΑ ΑΝΑΛΟΓΑ ΠΟΣΑ

ΣΤΙ ΔΙΕΦΘΙΝΣΙ:

Μαριύπολι, Απάτοβα 24, Ελινικό Εκδοτικό τυ Δονμπάς

ДОНЕЦКОЕ ОБЛАСТНОЕ
ГРЕЧЕСКОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО

ΕΛΙΝΙΚΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ
ΤΥ ΔΟΝΜΠΑΣ

Μαριυπολι, Απατοβα 24 Τηλέφονο 3-17.

Ιπέφθινος σινταχτις: **Κ. ΧΑΝΤΕΛΤΙΣ**

Подписано к печати 29-III 1937 г. Уполобллита № 1789. Тираж 2000.

Стат формат 186х264, печат. листов 2, в листе 68.000 знак. Автор. листов 3¼ бумаж. листов 2. Мариуполь, типография газеты «Колективистис», Зак. № 48